רשות השידור

פ ר ו ט ו ק ו ל
ישיבת מליאת רשות השידור
ירושלים, בית רשות השידור
יום שני, ח' באב תשע"א - 8/8/2011

נוכחים
חברי המליאה:
אמיר גילת - יו"ר רשות השידור
אסתי אפלבאום
שירין חאפי
וופא זועבי פאהום
יעקב בורובסקי
טלי אייכנוולד
יעקב נווה
אנטון איוב
אורי ארבל גנץ
ששון יונה
בלהה כהנא
נורית ירדני לוי
דוד חיון
עטאף כיוף
יוסי דרמר
קובי אוז

מוזמנים:
אודי ירושלמי
חנה חליווה
מיקי מירו
אלישע שפיגלמן
מרסיה צוגמן
ליאת בלום
צבי צימרמן
מושון מצליח
לינדה בר
יורם כהן

היו"ר, אמיר גילת: קודם כל אישור הפרוטוקול, אם יש הערות עד סוף הישיבה. במסגרת עידכון, אני אולי אעשה עידכון תמציתי ונעשה אחר כך קצת הרחבות אם צריך ובהתאם לשאלותיכם. אתם יודעים שהכנסת יצאה לפגרה מבלי שעבר חוק רשות השידור על המרכיב המימוני שלו, אנחנו כרגע בוחנים את המתווה שאיתו אנחנו נמשיך את הרפורמה או ההתחדשות או כל שם אחר של התוכנית שנמצא לנכון. העלות המקורית של הרפורמה היתה אמורה להיות 90 מליון שקל מענק של האוצר, 240 הלוואה והיתרה מהעלאת האגרה, מכיוון שכולנו חיים במדינת ישראל אנחנו מבינים שהאגרה לא תעלה בימים אלה ולכן אנחנו בודקים עכשיו את מקור המימון החלופי של הרפורמה, או לחילופין מתווה אחר של הרפורמה ובפורומים שונים כבר עלה הביטוי אולי קרה לנו נס שאנחנו צריכים לבדוק מחדש את הרפורמה כדי לראות אם המתווה המתוכנן היה נכון וראוי. בכל מקרה בימים הקרובים אני מקווה שיהיה פגישות עם האוצר כדי שנוכל יחד לסכם את המתווה, אם אנחנו הולכים לתוכנית הרפורמה המקורית ואז מאיפה יבוא המקור המימוני החסר, או האם הולכים לתוכנית מצומצמת הדרגתית למשל של רק פרישה מרצון בתור התחלה ואחר כך להוסיף ככל שיהיו מקורות מימון. במקביל נערכה פגישה עם ראש הממשלה ועם שר האוצר שהנחו אותנו למכור את נכסי רשות השידור כמקור מימון לתוכנית הרפורמה, הוועד המנהל גיבש במהירות תוכנית יחד עם יושב ראש ועדת הכספים דוד חיון של מכירת הנכסים, אני מקצר פה את התהליכים, אם יש דברים ספציפיים אני אשמח לענות אחר כך, אבל אני פשוט נותן פה את התמצית, גם רוב האנשים פה מודעים לתהליך אבל בכל זאת אני מדווח למליאה. אתמול הוועד המנהל קיבל החלטה עקרונית על מכירת נכס ראשון ברחוב ירמיהו, מדובר במחסן נטול שימוש שהיה בבעלות רשות השידור הרבה זמן סתם ואני אומר את זה בכאב לב מכיוון שהנכס הזה עלותו לפי הערכת השמאי שקיבלנו בימים האחרונים, 41 מליון שקל. אין שום סיבה נראית לעין להחזיק נכס שאין לנו שום שימוש בו, אין לנו שום צורך בו והעלות שלו יכולה לממן כמה וכמה הפקות משובחות, אם אנחנו מדברים על תחום התוכן. אז זה צעד ראשון, אנחנו מתקדמים בדרך לראות מה קורה עם שאר הנכסים שבגדול מתחלקים בין נכסים שהם בבעלות

מלאה של רשות השידור כמו המתחם שבו אנחנו יושבים עכשיו וכמו שאמרתי כבר לא פעם, כל בוקר כשאנחנו קמים אנחנו אומרים בוקר טוב ומשלים 17 מליון שקל החזר הלוואה על המקום הזה. הנכס השני זה רחוב ירמיהו והנכס השלישי זה סניף של אגף הגבייה בחיפה. יש עוד נכסים שהם לא בבעלותנו כמו רוממה, כמו החטים ואנחנו - - -

דוד חיון: תיזהר מהפרוטוקול.

היו"ר, אמיר גילת: לא בבעלותנו במובן הזה שיש לנו זכויות שאנחנו בודקים אותן, לא במובן המשפטי.

מושון מצליח: זה נכסים שטרם נרשמו על שמנו בטאבו.

היו"ר, אמיר גילת: נכסים שטרם נרשמו על שמנו בטאבו, תודה ואנחנו בודקים לגביהם איך אנחנו ממשיכים הלאה, אבל זה בקצרה, אני אומר את זה כללי כי כל דבר שאני אגיד עכשיו הוא בגדר של ספקולציה אם אנחנו הולכים לכיוון הזה או לכיוון הזה, בימים הקרובים אני מקווה התמונה תתבהר, אבל אני חושב שהמליאה צריכה לדעת לפחות על העקרונות האלה של השינוי האפשרי במתווה הרפורמה, המימון החסר והאפשרויות למימונו והחלטה עקרונית על מימוש הנכסים של רשות השידור שאתמול באה לידי ביטוי בצעד ראשון של מכירת אותו נכס ברחוב ירמיהו. תהליך בחירת המנכ"ל, מינוי המנכ"ל נמצא בעיצומו, ועדת שפניץ החלה בדיונים לגבי המועמד עליו המליצה ועדת האיתור וגם המליאה, היה דיון ראשוני בוועדת שפניץ, נדרשו כמה הבהרות, אני מקווה שהוועדה תקבל עד מחר את כל ההבהרות הנדרשות מרשות השידור ושתהליך המינוי יעשה במהירות האפשרית. זירה שלישית זה בית הדין, היתה עתירה של אגודת העיתונאים בתל אביב ואגודת העיתונאים בירושלים נגד מינויו של מיקי מירו למנהל קול ישראל, עם עוד כמה סעדים שביקשו המבקשים כמו למשל מה יהיו הרכבי ועדות המכרזים למנהלי המדיה ובעלי התפקידים האחרים, סיכום שכבר נעשה עוד לפני העתירה לבית הדין ובמהלך הדיון סיכמנו את זה וזה קיבל תוקף של פסק דין. הדיון העיקרי, נגיד ככה, הבקשה שלהם לצו מניעה זמני נגד המינוי נדחתה על הסף, צו מניעה לא יהיה, יהיה דיון ב-21.9 שבו יהיה הדיון כשהשופט ביקש להגיד ואחר כך זה נמחק מהפרוטוקול,

שהוא בכלל מציע להם לראות אם הם רוצים לקיים את הדיון העיקרי. זירה נוספת, בג"צ, אותה אגודת העיתונאים בתל אביב עתרה לבג"צ נגד הכוונה של הממשלה למנות את יוני בן מנחם למנכ"ל רשות השידור, העתירה היא גם נגד ועדת האיתור וממשלת ישראל, בקשה לדיון מוקדם נדחתה, הדיון נקבע ל-7.11, לא ניתן צו מניעה גם בהקשר הזה. גם בקשה להקדים את הדיון, בקשה של אגודת העיתונאים נדחתה והדיון יתקיים ב-7.11. הפרסומים לפיהם לא ימונה מנכ"ל עד נובמבר אינם נכונים.

<u>אורי ארבל גנץ:</u> אם ועדת שפניץ מאשרת אותו הוא נכנס לתפקידו?

<u>היו"ר, אמיר גילת:</u> המינוי הוא מינוי של הממשלה, יעבור שפניץ, הממשלה תביא אותו לאישור הממשלה.

<u>אנטון איוב:</u> אולי נקבל עידכון, קראנו על סוגיה ששייכת ליועצת המשפטית, אתה יכול לעדכן אותנו מה קורה שם?

<u>היו"ר, אמיר גילת:</u> כן. אני אעשה את זה רק בגדר עידכון ואם נצטרך ליותר מזה אני מציע שזה יהיה במעמד היועצת המשפטית עצמה שנמצאת כרגע בחופשה. בכל מה שקשור לנו היתה התכתבות הדדית של המשנה ליועץ המשפטי לממשלה איתי, המכתב לא נשלח ע"י היועץ, הוא נשלח ע"י המשנה ליועץ, משום מה הוא מצא את דרכו לתקשורת, הרקע הוא משבר אמון שנוצר בין חברי הוועד המנהל, משבר אמון אישי שנוצר בין חברי הוועד המנהל לבין היועצת המשפטית, אני לא רוצה להרחיב כי היא לא פה, בעקבות דין ודברים שהיו לנו גם בהקשרים אחרים עם המשנה ליועץ המשפטי לממשלה קיבלנו מכתב, עוד בטרם נשלח המכתב אני כבר כתבתי מכתב תשובה כי היה לנו גם שיחות טלפון לי ולמשנה ליועץ המשפטי, את המכתב שאני כתבתי אני מוכן להפיץ לכם, את שני המכתבים, אם לא הפצנו אז נפיץ את שני המכתבים ואני חושב שהדברים ידברו בעד עצמם. בכל מקרה המכתב שכתבתי למשנה ליועץ עוד בטרם הוא שלח לי את שלו, במקביל, הוא ראה בזה סוף פסוק מהבחינה הזאת של, אני אנסח את זה, הוא ראה בזה תשובה למכתבו, לשביעות רצונו.

<u>אנטון איוב:</u> הייתי מוסיף משפט ליועץ המשפטי, טול קורה מבין עיניך.

היו"ר, אמיר גילת: נושא ראשון, אני עובר קצת על הסדר כדי לאפשר לנו יותר זמן לנושא העיקרי, אנחנו בישיבה הראשונה אמרנו שנעשה שני ימי עיון, אחד מהם היה על נושא של זכויות השידור, השני היה על חוק רשות השידור שכבר עשינו, אנחנו לא עושים את זה במסגרת יום עיון ומטריחים את כולם במיוחד אלא במסגרת ישיבת המליאה, אני רוצה שנקבל סקירה לגבי אחד הנושאים האקוטיים ביותר, גם חלק נכבד מהנוכחים פה היו קודם בוועדת תוכן וראו כמה הנושא של זכויות יוצרים הוא משמעותי וחשוב ומורכב, יש לו גם ענין כספי, ענין של תוכן, ענין של השפעה משמעותית מאוד על חיי רשות השידור ואני חושב שהמליאה חייבת לתת את הדעת לנושא הזה של זכויות יוצרים ועו"ד ליאת נהון בלום מהלשכה המשפטית תיתן לנו סקירה בנושא הזה.

ליאת בלום: אמיר ביקש ממני לעשות איזה שהיא סקירה על הנושא הזה ואני מאוד שמחה ואני רוצה בכמה הערות מקדימות להסביר למה לפני שנתחיל עם המטריה המשפטית וגם היותר מעשית. זכויות יוצרים ברשות השידור הפך להיות משהו שמהווה מגבלה על המון פעילויות של הרשות. שמענו את זה כבר בוועדת תוכן, שמענו את זה בוודאי בנושא המדיה החדשה, אנחנו שומעים את זה במחלקת השיווק, זה משהו שנושק כמעט לכל פעילות של הרשות וזה חבל שזה מהווה מגבלה ולא ההיפך. אני קצת מכירה מה קורה במקומות אחרים, גם בגופי שידור בעולם וגם בגופי שידור בתוך ישראל והנושא צריך להיות הפוך, צריך להסדיר זכויות ולא להתייחס לזה כאל מגבלה אלא להסדיר. אנחנו נגיע בסוף הסקירה גם לבעיות ולהצעות לפתרון שיש כדי שכן נוכל למנף את הנושא הזה, אבל נכון להיום יש, אני יכולה להגיד לפחות על השולחן שלי, לפחות עשר הצעות טובות לשיתופי פעולה כאלה ואחרים, אם זה סלולר, אם זה אינטרנט, אם זה מכירה, אם זה DVD, אם זה שיתופי פעולה עם ערוצי שידור בחו"ל, שבגלל בעיית הזכויות אנחנו לא מצליחים לקדם אותם. זאת הערה ראשונה. הערה שניה היא, הטמעת הנושא אצל העובדים, עורכים, כתבים, מגישים מאוד בכירים, מאוד ותיקים, לא מכירים את הנושא הזה. כל הנסיון שלנו להופיע מדי פעם בימי עיון, להסביר, להוציא חוות דעת, אנחנו מרגישים שזה עוד לא נכנס לאוזניהם ולצורך השימוש שלהם. ולמה זה מאוד

חשוב מכיוון שזכויות יוצרים הוא לא נושא משפטי, הוא בראש וראשונה ויש פה יוצרים, הוא נושא תכני, הוא נושא שאם אנחנו נבדוק מה קורה במקומות אחרים אנחנו נגלה שהידע בתחום הזה של אנשי תוכן טלוויזיה ורדיו הוא ידע מאוד גדול. זה נכון שבסופו של יום אם מגיעים למצב של הפרות ותביעות זה מגיע גם ללשכה המשפטית, אבל זה נושא שחייב להוות כלי בידי אנשי תוכן. דבר נוסף ואחרון מבחינת ההערות המקדימות זה נושא ה-EBU, אנחנו בקשר מתמיד, אנחנו נשמח גם לכל שאלה שעולה אצלכם, למנף אותה לתוך הישיבות של ה-EBU, ה-EBU עושה כאן עבודה מאוד טובה והוא מפיץ הרבה סקרים, הוא משתמש בנו, אנחנו לומדים מהם, אנחנו נדרשים גם לפעמים להציף את הבעיות שלנו במסגרת ה-EBU וזה בהחלט כלי מאוד חשוב לרשות השידור ללמוד מה קורה בגופי השידור השונים. אז אם נתקדם, יש שני היבטים עקרוניים לנושא זכויות היוצרים, קודם כל ההיבט המהותי. רשות השידור היא גוף משדר, היא גוף שנדרש להסדיר זכויות של צדדים שלישיים בתכנים שלה, בוודאי כגוף ציבורי הוא לא יכול להרשות לעצמו להפר או להיות בצורה כזאת או אחרת במצב שהוא לא מכבד את זכויות היוצרים. אבל יחד עם זאת ואת זה אנחנו קצת נוטים לשכוח לפעמים, רשות השידור היא גם גוף מייצר ומפיק ויש לנו זכויות משלנו בלא מעט חומרים ואנחנו במקרה הזה, אני עוד פעם אתעכב כי אני חייבת שזה יהיה קצת פרקטי, לא מצליחים לשמור על הזכויות של הרשות. עוד פעם, בגלל בעיות מיחשוב, בגלל בעיות ריכוז הנושא, בגלל שבשביל להגיש תביעה אני חייבת מידע ונתונים שלא תמיד יש לי, אנחנו לא מצליחים להגיש תביעות על כל הפרה, אני רק ככה כדי שזה יהיה טיפה מעניין, לאחרונה עובדה הפרו זכויות בצורה מאוד בוטה, הם השתמשו בקטעי ארכיון שלנו במסגרת תוכנית שהם עשו על נעמי שמר, שלושה ימי עבודה רק כדי לקבל את הנתונים ואת העובדות של מה קרה ואם נתנו או לא נתנו ואם הרשות נתנה את זה ברשיון או לא נתנה את זה ברשיון, בסוף הסתבר שלא ומדובר אכן בהפרה, היתה התכתבות בין עוה״ד שלהם אלינו ובסופו של דבר ממש דקה לפני שהחלטנו לגשת לתביעה הם הודיעו שהם מתנצלים והם יפצו וישפו. לא מצריך הרבה עבודה ברמה הכללית אם הנתונים והעובדות היו בידיים שלנו, כל העבודה פה לא היתה בהכנת מכתב משפטי כי זה

החלק הקל, הקושי היה בלגלות האם מישהו ברשות נתן אישור והאם באמת מדובר בהפרה שאנחנו יכולים להתקדם לתביעה.

דוברת: כמו בכל תביעה אחרת.

ליאת בלום: כן, אבל בתביעות אחרות יש לנו את מנהלי המדיות שמרכזים את זה, ברשות השידור היכולת, אנחנו נראה את זה במהלך המצגת כל הזמן, ברשות השידור אין רישום של הדברים, גם כשישי תוכנית, אם יש בתוכה תמונת סטילס שלא נרכשו זכויות או כן נרכשו זכויות, זאת סוגיה שרק בשביל לגלות את העובדה הזאת צריך לעבוד לא מעט.

דוברת: זה חלק מהארכיון?

ליאת בלום: במקרה הזה זה היה חלק מארכיון הרשות. ההיבט הכלכלי מופיע גם במסמך שאתם קיבלתם על אגודות הגבייה, אנחנו משלמים כ-4.8% מתקציב הרשות, התקציב הנוכחי, לאגודות ואיגודים. אנחנו נמשיך קצת באיזה שהוא רקע תיאורטי לגבי בכלל מה היא זכות יוצרים, אז היא מעוגנת בסעיף 11 לחוק זכויות יוצרים, אני אעשה כאן עוד מאמר מוסגר, זה חוק חדש, הוא התקבל ב-2007, זה נחשב מאוד חדש כי עוד אין עליו מספיק פסיקה כדי שנראה איזה הלכות נקבעו, היינו מאוד פעילים בחקיקת החוק הזה, השתתפנו בכל הדיונים, היה שם הרבה ניירות עמדה של גופים משדרים לעומת גופים מייצרים, רשות השידור גם איפה שהמשדרים עמדתם לא התקבלה בכל זאת הרוויחה כי עוד פעם, אנחנו גם גוף מייצר ולכן יש כאן איזה שהיא דואליות. אני אקריא רק את הריישא של הסעיף, זכות יוצרים ביצירה היא הזכות הבלעדית לעשות ביצירה או בחלק מהותי ממנה פעולה אחת או יותר כמפורט להלן בהתאם לסוג היצירה. ואז בא החוק ונותן רשימה של יצירות, אומנותית, אדריכלית, ספרותית, מוסיקלית ואומר מה מותר ומה אסור לגבי כל יצירה. אני בכוונה מתעכבת על זה, זה מאוד חשוב להבין שכמעט כל פעולה היום, כמעט כל פעולה מצריכה הסדרה וזה אומר העמדה לרשות הציבור שזה שידור באינטרנט, שידור, ביצוע פומבי, השכרה, פרסום, מיסחור, כל מה שאני מפרטת עכשיו זה פעולות שאנחנו לא יכולים לעשות ללא אישור של בעל הזכות, זה זכות שדומה לבעלות בנכס פיזי, זאת זכות שהיא קניינית

ולא חוזית ולכן היא זכות חזקה מאוד. אז אם אנחנו יודעים מה היא הזכות אנחנו גם צריכים לראות מי הבעלים בזכות וזאת לא שאלה פשוטה. הבעלות בזכות קבועה בסעיף 33 הכלל הוא שהבעל בזכות היוצרים הוא היוצר. לכלל הזה יש חריגים -

דוברת: וכשיש יותר מיוצר אחד?

ליאת בלום: כשיש יותר מיוצר אחד, שאלה טובה, ביצירות משותפות כל אחד בנפרד הוא בעל זכות. ובתקליט מפיק התקליט הוא בעל זכות היוצרים בתקליט. יש חריגים ולנו החריגים הם מאוד חשובים, הראשון שבהם הוא יחסי עובד מעביד, דברים שיוצר העובד במהלך העבודה שלו הזכות בהם נתונה למעביד ולא לעובד. דהיינו, אם אני עכשיו מכינה חוות דעת הזכויות בה הם של רשות השידור והם לא שלי. כנ״ל במאים, צלמים, מפיקים וכו׳, כל מי שעובד ברשות השידור. מזמין זה חריג שהשתנה טיפה, מכיוון שבחוק הישן מי שהזמין עבודה היה בעל הזכויות בה ובחוק החדש זה התהפך, בעל הזכויות בהזמנת עבודה הוא היוצר, אלא אם הוסכם אחרת ואז עלתה השאלה מה קורה עם עבודות שהרשות מזמינה, וכאן נכנסות שתי שאלות נוספות, הראשונה היא המדינה, המדינה היא בעלת הזכויות ביצירות שהיא מזמינה, כמובן שזה מעורר את השאלה האם אנחנו נכללים בתוך הגדרת המדינה, החוק לא אומר את זה מפורשות וזה גם לא כל כך קריטי מכיוון שלרשות השידור יש את הסעיף הפרטני שלה שזה סעיף 38 לחוק רשות השידור שקובע שזכות היוצרים ביצירה שהוכנה על פי הזמנת הרשות תהא נתונה לרשות זולת אם הוסכם אחרת בין מי שהכין את היצירה לבין הרשות. יש לנו סעיף חוק ספציפי בחוק רשות השידור שהכוח שלו הוא כוח גדול מאוד, אין את זה לאף אחד מגופי השידור האחרים בארץ, הוא אומר שכל מה שאני מזמינה הזכויות שלי אלא אם אני מוותרת עליהם, אלא אם הוסכם אחרת. אני יכולה להגיד שהרבה יוצרים והרבה איגודים ניסו לפגוע בסעיף הזה, ניסו להציע הצעות לתיקון הסעיף בחוק הזה, לא צלחה ידם עד עכשיו, אני גם מאוד מקווה שהיא לא תצליח, הנושא הזה הוא מאוד חשוב כי זה מבדיל אותנו כשידור ציבורי משאר גופי השידור. הטענה שלנו זה שאנחנו משתמשים ביצירות הרבה יותר מזכייניות לדוגמה שמשדרות סרט תיעודי ומניחות אותו אחר כך במדף, ברשות הסרט הזה עושה הרבה יותר שידורים

חוזרים, לא בגלל שאין לרשות מה לשדר אלא בגלל שבאירועים ממלכתיים וציבוריים יש חשיבות מאוד גדולה לזה שבחלק מהיצירות לפחות, אם אנחנו מדברים על סרטי תעודה, מדברים על דברים שיש להם איזה שהוא ערך ממלכתי ציבורי, חשוב שהזכות תישאר בידיים שלנו.

ששון יונה: בחוק החדש נגעו בזה?

ליאת בלום: ההסדר לרשות השידור הוא בחוק רשות השידור, הם לא יכולים לגעת בזה.

ששון יונה: עכשיו מחוקקים חוק חדש, את מדברת על החוק מ-1965, האם נגעו בסעיף הזה?

ליאת בלום: לא נגעו.

ששון יונה: האם אתם מכניסים את הסעיף הזה בכל הסכם התקשרות?

ליאת בלום: שאלה מצויינת, אני יכולה להגיד שבמשא ומתן שמתנהל כרגע עם איגוד המפיקים הם מאוד מתקשים לחיות עם הסעיף הזה, בטענה שכוחות השוק הם אחרים, אומר מפיק אם את תדרשי ממני את מלוא הזכויות והזכיינית תבקש ממני מעט זכויות, אז אני לא אבוא להפיק אצלך והרשות היא קצת חריגה במטריה הזאת. כאן אנחנו כבר מנסים להשתמש בזה לטובתנו, מפיקי תעודה לדוגמה מבינים את הצורך, כי הם רואים שהיצירות שלהם אצלנו מקבלות משמעות אחרת, קצת יותר קשה עם דרמה ובידור, איפה שאפשר לשמור על הזכויות בצורה מלאה אנחנו עושים את זה, אני חייבת להודות שיש מקומות מכיוון שאנחנו גם רוצים להיות עם המפיקים והיוצרים המובילים, אנחנו לפעמים נדרשים בהסכם לוותר.

ששון יונה: מה שאת אומרת זה שבהסכם הבסיס זה נמצא אבל אחר כך מנהלים משא ומתן.

ליאת בלום: כן, בפורמט שאני במימון מלא אני דורשת בעלות מלאה. מה היא יצירה, שאלה שנראית מאוד פשוטה אבל היא לא. פנתה אלינו עכשיו הוצאת מודן שזכתה במכרז להוציא ספר על התוכנית של יואב גינאי לגעת

ברוח ועלתה שם שאלה האם האמירות בתוך התוכנית של מרואיינים זאת יצירה שצריך לדרוש בה זכויות. רק כדי שנבין כמה זה מורכב, בהנחה שהתשובה הזאת תהיה כן, אני מניחה שלא, אבל בהנחה שכן, אנחנו נידרש לפנות לכל מרואיין כזה ולבקש ממנו אישור להוצאת הספר. מסורבל, קשה ובגלל זה צריך לדעת מה היא בכלל יצירה. ההגדרה של יצירה היא בסעיף 4.א לחוק, היא מציגה ארבעה קריטריונים שתיכף אנחנו נדבר עליהם אבל לפני כן אולי כדאי לראות מה בכל זאת הוא לא יצירה.

<u>דובר:</u> זה נשמע לך לא הגיוני שאנשים - - -

<u>ליאת בלום:</u> אמירה של מרואיין בתוך תוכנית שהיא בדרך כלל משפט, משפט וחצי, אתה תיכף תראה מה הדרישות ליצירה, נראה לי קשה. אם אני אסווג את זה זה יכול להיות אולי יצירה ספרותית - - -

<u>דוברת:</u> אבל אין תשובות חד וחלק.

<u>ליאת בלום:</u> אין תשובות חד משמעיות, מודן ביקשו שאנחנו ניתן את התשובה כי הם לא רצו לקחת את הסיכון המשפטי עליהם.

<u>יעקב בורובסקי:</u> מה ההשלכה לגבי תוכן של מאמר שכותב אדם בעיתון, האם זה של העיתון או של האדם?

<u>ליאת בלום:</u> עיתונאי - - -

<u>יעקב בורובסקי:</u> לא, אדם, בעל דעה.

<u>ליאת בלום:</u> אדם שכותב בעיתון.

<u>יעקב בורובסקי:</u> בעל דעה.

<u>ליאת בלום:</u> בעל דעה שכותב בעיתון של?

<u>יעקב בורובסקי:</u> מאמר דעה.

<u>ליאת בלום:</u> אם מישהו הזמין ממנו את הדעה הזאת, אם מישהו הזמין ממנו את המאמר, אז אנחנו נכנסים כאן למה שדיברנו קודם על הזמנת עבודה.

<u>יעקב בורובסקי:</u> פלוני מפרסם בעיתון, האחריות היא של העיתון אני מבין - - -

ליאת בלום: נכון.

יעקב בורובסקי: האם גם זכויות היוצרים הם של העיתון?

ליאת בלום: אם זה ככה ואין שום הסכם אחרת, נשמע כאילו הזכויות הן שלו. אם הוא לא עובד, אם זה לא הוזמן - - -

יעקב בורובסקי: אז למה זה מפתיע אותך שקטע בראיון הוא של המתראיין?

ליאת בלום: יש הבדל בין מאמר למשפט וחצי בראיון. השאלה מה זה משפט וחצי ושאלה אם זה משהו שהוא בגדר של יצירה.

דוברת: זה לא ענין של משפט וחצי.

טלי אייכנוולד: זה כן ענין, זה יכול להיות ענין, למשל בציטוטים אקדמיים מעל גודל מסויים של ציטוט אתה מחוייב בכללים של לבקש אישור ונגיד אם זה כן משפט וחצי אתה לא מחוייב. אז יש מקומות מסויימים שיש גם אישיו - -

ליאת בלום: יש הגנה בחוק שנקראת הגנת השימוש ההוגן, זאת הגנה שלפיה אתה יכול לעשות שימוש ביצירה מבלי לבקש אישור מבעל זכויות בה. המטרות והתנאים בהם אתה יכול להשתמש ללא אישור בעל הזכויות, זה בהנחה שאתה עומד בהגנה. מה שנאמר כאן על מאמר אקדמי, בהחלט יכול להיות שימוש הוגן, זה אולי חשוב גם להבין שהרבה עובדים שלנו שלא מכירים נתקלים בקושי הזה כי הם חושבים שהם צריכים לבקש על כל מילה אישור וזה מסרבל אותם והם מוותרים כבר על התוכן. אנחנו תיכף נראה מה הדרישות של סעיף 4.א, אבל חייבת קודם לדון ב-5 ו-6. 5 ו-6 קובעים על מה לא תהיה זכות יוצרים. וזה מאוד חשוב כי זה משהו שלדעתי גם הרבה יוצרים עדיין לא עומדים על ההבדלים. לדוגמה רעיון, תהליך ושיטת ביצוע, מושג מתמטי, עובדה, נתון, חדשות, אין זכות יוצרים. עכשיו עולה השאלה על מה כן יש ולמה בכל זאת כל החדשות והעיתונאים נלחמים על כל סקופ ולא מאפשרים למישהו אחר לשדר או לפרסם אותו במאמר כתוב. חדשות לכשעצמן, עצם האירוע החדשותי אין עליו זכות יוצרים, אם הגעתי לשם ראשונה אני לא יכולה למנוע ממישהו אחר ולומר לו הגעתי ראשונה, אתה לא יכול עכשיו ליידע. אבל עצם הביטוי שהבאתי לרעיון, צורת הדיווח שהבאתי לרעיון, על אלה

בהחלט יכולה להיות זכות יוצרים. ולכן עיתונאי לא יכול למנוע ממישהו אחר לסקר אירוע שהוא הגיע אליו ראשון אבל הוא בהחלט יכול למנוע ממישהו לפרסם את הדיווח שלו. סעיף 6 הוא פחות מעניין, הוא מדבר על החלטות שיפוטיות, חוקים, תקנות, גם בכל אלה אין זכויות יוצרים. בואו נחזור ל-4.א ומה דורש החוק כדי שיצירה תקים זכות יוצרים. אז קודם כל היא צריכה להיות יצירה, דבר שני היא צריכה להיות בעלת מקוריות. המקוריות נמדדת בשני מבחנים, עצמאות ויצירתיות. עצמאות זה אומר שזה צריך להיות פרי של היוצר, דהיינו, משהו שחייב לבוא ממנו, חייב להיות עצמאי שלו, אבל זה לא אומר שציור של משהו קיים יהווה הפרה או לחילופין לא יהווה זכות. מכיוון שזה שאני מצלמת משהו או זה שאני מציירת משהו עדיין אומר שהציור והצילום הם שלי, הם עצמאיים שלי אז זה כן עונה על דרישת העצמאות. הדרישה השניה היא דרישה ליצירתיות, כאן אני חייבת להודות שבית המשפט הלך מאוד רחוק והרחיב את זה מאוד. יצירתיות יכולה להיות אפילו מומחיות, לדוגמה באחת מהפרשות הגדולות פרשת המגילות הגנוזות נאמר שעצם העובדה שמישהו העביר מומחיות וידע ליצירה שלו הספיק להם לצורך היצירתיות, זה לא חייב להיות עם איזה שהיא נפקות של אומנות, זה יכול להיות מומחיות, ידע, נסיון, כל דבר שיכול ליפול לגדר הגדרה מאוד רחבה של יצירתיות. התנאי השלישי הוא קיבוע, והוא התנאי לדעתי החשוב ביותר. הביטוי שלנו לאותו רעיון חייב לקבל קיבוע, חייב לקבל חזות ממשית ואם אני אלך לדוגמה של רעיון וביטוי, אני אתן עכשיו דוגמה שתעשה סדר בכל הבלגן שאמרתי. לי י שרעיון ליצור תסריט, אני מספרת את הרעיון הזה למישהו אחר והוא יוצר תסריט. עוד לא עשיתי כלום, רק יש לי רעיון לעלילה לתסריט. עצם העובדה שיש לי רעיון כזה לא מקימה ולא מוגנת בזכות יוצרים, הוא יכול לקחת את הרעיון שלי וליישם אותו הרבה יותר טוב ולבד, שזה הכי חשוב. אחר כך אני נותנת ביטוי לרעיון הזה, אני כבר יודעת איך אני אבנה את התסריט ומה אני אכתוב בתסריט. עדיין אין לי זכות יוצרים, תהיה לי זכות יוצרים כשאני אכתוב את התסריט, כשאני אתן חזות ממשית לרעיון שלי ולביטוי של הרעיון שלי.

דוברת: אין נקודה שאת נחשבת כגונבת את זכות היוצרים שלו, שהוא השיג אותך ועשה את זה.

ליאת בלום: אם הוא עושה את זה לפני, לפני שאני עמדתי בקריטריון הקיבוע, דיינו, ניצח.

מיקי מירו: לכן אנשים לא צריכים לדבר אחד עם השני.

ליאת בלום: אבל זאת שאלה לא פשוטה. לדוגמה במליאה הקודמת עלתה השאלה של יוצר שביקש לא לחשוף בפני המליאה את התסריטים שלו והוא טען שבתסריטים האלה הוא חושש שחברי המליאה ידליפו ויעשו עם זה שימושים אחרים. כשדובר בתסריטים לא היתה לנו בעיה לקבוע שזה תסריט, זה נתן ביטוי ממשי, ענה על כל הקריטריונים, יש לו זכויות יוצרים בתסריט ולכן אם הוא מבקש שנשמור על זה ביקשנו מחברי המליאה לשמור על אותו תסריט. כשהיה מדובר בתחקיר או בסינופסיס, במשהו שהוא מאוד ראשוני לתסריט, עלתה השאלה עד כמה קמה לזה זכות יוצרים ועד כמה זה מוגן. זאת שאלה טובה מכיוון שתחקיר הוא גם משהו כתוב, בסוף הוחלט שגם בזה יש זכות יוצרים. זיקה לישראל מעוגנת בסעיפים 8 ו-9 לחוק, סעיף 8 אומר שהיוצר או היצירה חייבת איזה שהיא זיקה למדינת ישראל, או שהיצירה פורסמה או שמקום מגוריו של היוצר בישראל או שהוא אזרח שעסקיו בישראל ולגבי סעיף 9 הוא בעיקר מדבר על אמנות בינלאומיות ועל כל מיני חובות שיש יצירות שלא מוגנות על פי החוק בארץ אבל אמנות שמדינת ישראל אישררה מחייבות אותם גם לעגן. הזכות שדיברנו עליה עד עכשיו היא הזכות הכלכלית, ומה היא הזכות הכלכלית, היא אותה זכות שאמרנו שלאף אחד אסור לעשות פעולות ביצירה שלי מבלי שאני אתן לו היתר. סעיף 37 לחוק מאפשר לי לתת את ההיתר הזה. הוא אומר את יכולה להתיר, לתת רשיון, רשיון ייחודי או רשיון כללי לשימוש ביצירה שלך. ככה פועלות אגודות הגבייה, אנחנו נגיע לזה. אבל יש זכות נוספת והיא לא הזכות הכלכלית, היא הזכות המוסרית. היא זכות אישית, היא לא ניתנת להעברה והיא קיימת בנפרד מהזכות הכלכלית. ועכשיו אני אעצור שניה כי זאת זכות מאוד חשובה ובחוק החדש היא קיבלה מקום מאוד חזק, הרבה יותר ממה שהיה לה לפני. ההיבט הראשון שלה זה הקרדיט. גם אם אני משתמשת

ביצירה ללא אישור מבעל זכויות היוצרים אני חייבת לתת לו קרדיט. גם אם אני משתמשת ושילמתי לו בעבור זה, אני עדיין חייבת לתת לו קרדיט. והזכות של היוצר שיזהו אותו ויכירו בו כמחבר היצירה. הזכות השניה היא שאני לא אפגע לו ביצירה, שאני לא אסלף אותה ואשנה אותה עד כדי פגיעה בכבודו או בשמו של היוצר. אני חייבת להודות שאצלנו עד עכשיו היו מעט מאוד תביעות, אנשי הרשות מאוד מקפידים על זה, אני נתקלתי אולי בתביעה אחת בשש שנים האחרונות שעסקה באי כיבוד זכות מוסרית וזה בהחלט מעיד שלפחות החלק הזה מאוד הוטמע אצל אנשי הרשות וזה בהחלט חשוב. מעבר לזכות המוסרית יש כמובן זכויות נוספות.

<u>דוברת:</u> ...

<u>ליאת בלום:</u> סאטירה נופלת בגדר, דיברתי קודם על הגנת השימוש ההוגן שאומרת שבתנאים מסויימים ולמטרות מסויימות מותר יהיה להשתמש ביצירה ללא אישור מבעל הזכויות. סאטירה נכנסת בגדר המטרה ביקורת, זה כבר נקבע בפסיקה לפחות שלוש פעמים בהלכות מאוד מפורשות, שמותר להעביר ביקורת. אם את עומדת בשאר התנאים של אותה הגנה שזה אופי השימוש, היקף השימוש, מטרת השימוש, כל מיני תנאים שהסעיף קובע, את יכולה בהחלט להשתמש מבלי לבקש רשיון, זה לא סותר את העובדה שצריך להקפיד על הזכות המוסרית ולתת קרדיט. סאטירה הוחשבה כביקורת, עדיין הזכות המוסרית עומדת בפני עצמה. זכות המבצע המעוגנת בסעיף 2 לחוק זכויות מבצעים, זאת הזכות שלא יבצעו בביצוע שלי שימושים נוספים. היא שלילית, היא מנוסחת באופן שלילי, זה זכות המבצע למנוע שימוש ביצוע מאחרים, זכות של זמר שלא יקחו את הביצוע שלו וישתמשו בו. מעבר לזה יש זכויות משדרים, מעוגנת בסעיף 4.א לחוק זכויות משדרים, היא גם זכות שלילית, היא הזכות של המשדר שלא ישתמשו בשידורים שלו, יעתיקו אותם, יפיצו אותם, יפרסמו אותם. זכות המשדר אצלנו מאוד חשובה לדוגמה בכל מה שקשור לזכויות ספורט, ראינו את זה באולימפיאדה וראינו את זה בסרטים קנויים, גם שם אנחנו רוכשים רק זכויות שידור, אנחנו לא שותפים להפקה, אנחנו רוכשים זכויות לשדר סרט, כמובן שכל מי שישדר את הסרט הזה במקביל לרשיון שלנו מפר את הזכות שלנו. מכל מה שאמרתי עד עכשיו רואים

שמאוד קשה לשדר, אם אנחנו מדברים על שמונה רשתות רדיו ושני ערוצי טלוויזיה וכל יצירה צריך לבקש אישור מהמחבר, מהמלחין, מהזמר, זה כמעט בלתי אפשרי ולכן קמו אגודות הגבייה. אגודות הגבייה מוכרות כמונופול מכיוון שיוצרים מעבירים אליהן את הזכויות באופן בלעדי ובזה הם מתירים להם לתת לנו רשיונות. רשות השידור כמו כל הגופים המשדרים מעגנת את הזכיות שלה ברשיונות שמיכה שזה רשיונות כלליים שאומרים שאפשר להשתמש ברפרטואר של אותה אגודה בלי שום הגבלה בזמן נתון. יש לנו הסכמים, יש את הכל מפורט במסמך שלכם עם הפדרציה, פיל, אקו"ם, טלי, אשכולות ואילם, אני רוצה רק להתעכב על הפדרציות מכיוון שכאן היה איזה שהוא מהלך של הגופים המשדרים בשנים האחרונות, אחת מהסיבות העיקריות ורואים את זה במסמך, שמשא ומתן עם הפדרציה לא צלח במשך שנים ארוכות, היה שהפדרציה לא יכלה לתת רשיונות לאינטרנט. חברות התקליטים, בעיקר החברות מחו"ל, לא נתנו לפדרציה לתקליטים את העברת הזכויות לשידור באינטרנט. אנחנו פנינו לבית הדין להגבלים עיסקיים, אנחנו אמרנו שזה מייתר את היעילות שבהתאגדות של הפדרציה, כי אם אני צריכה לפנות לחברת תקליטים כל פעם מחדש כשאני רוצה לשדר באינטרנט, אז אני כבר אבקש ממנה אישור גם לשידור ברדיו ובטלוויזיה. ואין סיבה בכל ההתאגדות של הפדרציה. היה דיון די קשה בבית הדין להגבלים עיסקיים שבסופו של דבר הממונה חייב את הפדרציה להעניק לגופים משדרים רשיונות אינטרנט, הדבר הזה קצת גרם לבהלה בחברות התקליטים, כמה חברות החליטו אחר כך מיד שהם לא רוצות להיות יותר חברות בפדרציה והם לא נותנות רשיונות לא לאינטרנט ולא לשום פלטפורמה אחרת, אבל השוק עשה את שלו ואחרי כמה חודשים הם חזרו. צריך לזכור שהפדרציה והאיגודים משרתים גם אותנו וגם את היוצרים שקל להם הרבה יותר לקבל תמלוגים על השידורים דרך אגודה ולא רק דרך גוף משדר. זה פחות קריטי לנו אבל אני רוצה להסביר את ההבדל כי ראיתי שגם בזה לא תמיד מבינים. ההסכמים עם האיגודים אלה הסכמים שמסדירים תנאי עבודה, זה לא נכנס לתמלוגים, זה לא נכנס לשידורים וזה לא דומה לאגודת גבייה. אמ"י, שחם, איגוד התסריטאים, בימאים, אגודת המוסיקאים, יש לנו הסכמים עם כולם והם מבהירים בדיוק מה

מותר ומה אסור ליוצר שמגיע לעבוד בהזמנות ובהפקות של רשות השידור. אני חושבת שהגענו לעיקר וזה הבעיות העיקריות, קושי בניהול תביעות. כמו שאמרתי בהתחלה, אנחנו מאוד מתקשים גם כנתבעים וגם כתובעים לנהל את התביעות מהסיבה שאין רישום, אין שום שליטה ובקרה, אנחנו נגיע כאן לדבר הבא, העניין הזה מתרכז גם מבחינת מיחשוב וגם מבחינת גורם מרכז. אין אף גורם ברשות השידור שיודע היום להגיד מה יש בסרט שהופק אתמול. אני לא מדברת פני עבר כי זה באמת מורכב מאוד לבדוק את כל הזכויות בסרטים ובסדרות שהופקו, אני מדברת פני עתיד. היום הופק סרט תיעודי במחלקת התעודה, מחרתיים אנחנו רוצים לשדר אותו בחו״ל, אנחנו לא יודעים אם מותר לנו, אסור לנו, אם שולבו שם תמונות סטילס שמאפשרות או לא מאפשרות שידור בחו״ל, אם יש שם מוסיקה מקורית או מוסיקה של תקליטים, זה סבוך מאוד וזה כמעט בלתי אפשרי. נתבקשתי לא פעם ולא פעמיים לבדוק מה קורה במקומות אחרים ואני יותר מעצובה להגיד שהנושא שם הוא מוסדר בצורה מאוד יסודית, יש צוותים לא של עו״ד, זה צוותים של אנשי תוכן שמתעסקים בסלולר, שמתעסקים באינטרנט, שמתעסקים במיסחור, ובכל משא ומתן עם מפיק יושב נציג מכל צוות שיודע בדיוק להגיד מה צריך ומה לא צריך. מבחינת המיחשוב אני רק אוסיף ואומר שאני יודעת שכרגע יש איזה שהיא התחלה של הרצה של מערכת מיחשוב רשימות שידור שבסופה גם אני מקווה תהיה מערכת לניהול זכויות, זה אמור להיות מאוד פשוט, צריך להיות שם של יצירה ומיד אחריו לקבל פירוט מה יש ביצירה הזאת, מי התסריטאי שלה, מי הבמאי שלה, אם זאת יצירה מוסיקלית מי המפיק שלה, מי חברת התקליטים, זה אמור להיות במערכת מסודרת ממוחשבת ובוודאי לא להצריך כל כך הרבה עבודה בחיפוש הנתונים. ההסכמים הקיימים הם הסכמים ישנים, רובם לא הסכמים שמכילים בכלל אפשרות לשידור בפלטפורמות חדשות, אני יכולה להגיד שעם הפדרציה ואקו״ם שזה שתי האגודות הגדולות אנחנו כבר ממש בסוף של המשא ומתן, אנחנו מאוד מקווים שבימים הקרובים עם אקו״ם יחתם ונוכל לשדר באינטרנט, בשלב הזה מכיוון שהאתר שלנו הוא לא אתר מסחרי הם גם יסכימו שזה יהיה ללא תמורה. מבחינת הפדרציה אנחנו ממש בישורת האחרונה, היתה איזה

שהיא מחלוקת כספית שאני מקווה שהסתיימה. פורמטים, זה די מתקשר למה שאמרתי בהתחלה אבל העובדה שהנושא לא כל כך הוטמע מבחינת הענין הזה אצל עובדים, אני שוב ושוב מסבירה ושוב יוצרת כל פעם פורמט חדש לשימוש כזה ולשימוש אחר, דיברתי קודם על טלוויזיה ורדיו, רק לפני חצי שנה הצלחתי להכניס לרדיו את הסכמי הקלטת המופע. מסתבר שבמשך שנים היה הסכם שרץ בטלוויזיה עובד מסויים מחתימים, דורשים שלרשות יהיו זכויות שידור, ברדיו לא הכירו את ההסכם הזה, אנחנו הכנסנו אותו וכל פעם מחדש נדרשים ליצור פורמט חדש מתאים. מה כן אפשר לעשות כדי שיהיה קצת סדר, אז ריכוז נושא גם מבחינת משאבים, שזה כמובן כל מה שקשור למיחשוב ולמערכות הנדרשות וגם מבחינת כוח אדם. קשה להגיד היום בהיקף הפעילות של הרשות אם צריך יהיה אדם זכויות, איש זכויות בכל מדיה, אם אפשר יהיה להקים מחלקת זכויות, אני משאירה את זה למליאה ולוועד המנהל לדיונים עמוקים, אבל אין ספק שזה צריך להיות מרוכז, פתיחת הסכמים ויצירת פורמטים חדשים, עידכנתי, מיחשוב רשימות שידור, אני יודעת שברדיו זה כבר התחיל, אני מקווה מאוד שזה יעבור לטלוויזיה - - -

<u>מיקי מירו:</u> גם קיבלנו דיווח שהגיעו ל-85%, אז זה כבר מעודד.

<u>ליאת בלום:</u> זה מצויין, זה יותר טוב ממה שהיה לנו. אני גם מאוד מקווה ואני אגיד את זה במאמר מוסגר כי אולי פורום המליאה יוכל לקבל החלטות, שזה יהיה מקודד עם היצירות הבינלאומיות. אקו״ם עושים קידוד שכשגם כשאתה מקבל יצירה מחו״ל אתה יכול לדעת את כל הפרטים שלה בצורה מסונכרנת עם הקיטלוג שלהם, אני יודעת שברשות זה עוד לא הצליח, אני אמדו מקווה שכן. מערכת ניהול זכויות, לפי העידכון שאני קיבלתי ממשה לב זה יהיה, אבל בסוף התהליך של תהליך המיחשוב רשימות שידור והכשרת עובדים, אנחנו בכל הזדמנות שנתנו לו הגענו והופענו, אני חושבת שצריך לשקול ולבדוק אם לא כדאי לעשות את זה בצורה יותר שוטפת בישיבות, יש דברים חדשים שמשתנים וחבל, כי לדוגמה ההגנה הזאת שדיברנו עליה, הגנת שימוש הוגן, היא כלי נהדר בידי עיתונאים לשדר

ולהשתמש מבלי לבקש אישור לזכויות, רק ע"י מתן קרדיט ואני כל פעם מגלה עורכים ותיקים מאוד שלא מכירים את ההגנה הזאת - - -

דוברת: את עושה להם את הרצאות האלה?

ליאת בלום: הרצאות, ככל שהיו ונודע לנו שיש, ביקשנו להשתתף, חוות דעת גם שלחנו, אני חושבת שזה אולי צריך להיות משהו קבוע, מרכז ההדרכה לא הקים, אני לא יודעת אם זה מבעיות תקציב או מבעיות ניהול, אבל אין משהו שוטף, צריך פעם בחודש חצי שעה עם עורכים ועיתונאים לתת עידכונים. החוק הוא חדש, הפסיקה עליו היא פסיקה, מה גם שאנחנו מדברים היום על משהו שלא עולה כסף, אנחנו יכולים לבוא לכל פורום שיזמינו אותנו, זה לא מצריך אפילו כסף כדי לבוא ולתת כלים.

היו"ר, אמיר גילת: תודה. שאלות, הערות, התייחסויות.

יעקב בורובסקי: איזה סדרי גודל של תקציב יש לנו פה, נניח בשנים האחרונות.

ליאת בלום: 8% מהתקציב הלך לאגודות גבייה וארגונים.

יעקב בורובסקי: שזה בשוטף.

ליאת בלום: כן, שזה 43 מליון אם אני לא טועה.

יעקב בורובסקי: כשאת בונה תקציב את מייחסת את זה. ואם צריך להסדיר את הנושא על איזה סדרי גודל אנחנו מדברים?

ליאת בלום: אני ממש לא יודעת. אני לא יודעת מכיוון שזה תלוי בהמון שאלות. לדוגמה, פיתוח מערכת כזאת שעבדו עליה כמה שנים אני לא מספיק בקיאה בענייני מיחשוב, יכול להיות שהיה אפשר לקנות את המערכת הזאת ואז זה היה יוצא זול יותר, אני לא יודעת.

אסתי אפלבאום: אבל הם כבר התחילו, מה שמשה לב עושה.

ליאת בלום: הם התחילו וזה כבר בסוף, בפרזנטציה שהם עשו המערכת נראית טוב, היא נראית ידידותית מאוד, קלה מאוד, מסונכרנת, אני יודעת שלקח המון זמן לבנות אותה ולהתאים אותה, בכל זאת צריך לזכור שאנחנו גם רדיו וגם טלוויזיה.

אסתי אפלבאום: ליאת, שאלה שאולי לא קשורה אלייך, נאמר לי שיש פליי ליסט לכל תוכנית, מה הבעיה שמישהו אחד לוקח את הרשימה שהושמעה, רואים את התקליטים שהושמעו בשידור, מרכז אותה, מגיש אותה, איפה הבעיה פה?

ליאת בלום: אני חייבת להגיד, בפעם האחרונה שהראה לי מנכ"ל הפדרציה את הרשימות שידור שהוא מקבל, זה היה מחזה מזעזע. הם קיבלו שם של תוכנית שכתוב בה ככה, יש שם המון משבצות שצריך למלא, בימוי, תסריט, כמה זמן היצירה, הם קיבלו על הכל את המילה ארנב עכשיו אם אני לא טועה, זאת תוכנית ילדים וזהו, לא היה שום פירוט. אני לא יודעת להגיד אם העורך לא יודע, אם העורך התעצל או אם המפיק או עוזר הפקה לא עשה את התפקיד שלו או אם באמת אין להם את המידע. זאת גם אפשרות, אני לא יודעת להגיד את זה, אני רק יודעת שלהעביר דיווח זה אפילו לא ברמה של לקדם את רשות השידור, אנחנו מחוייבים בהסכמים להעביר להם דיווח כי הם צריכים לחלק את התמלוגים האלה.

יעקב בורובסקי: אני באופן עקרוני - - -

אסתי אפלבאום: בייאוש.

מיקי מירו: אולי עוד איזה הערה לגבינו, הענין הזה של ההטמעה הוא מאוד מורכב כי במשך שנים עשו את זה על ניירות. ככל שיותר אנשים נכנסו לענין והתחילו לערוך מוסיקה לבד, הם לא יודעים מה לעשות, עורכי המוסיקה המקצוענים כן יודעים למלא את זה אבל אלה שהצטרפו, למשל אצלי כאלה שעושים תוכניות מלל ומוסיקה הם לא ממלאים את אותם ראשים, וזה הופך להיות יותר מורכב כי הם כבר מתחילים לבוא עם תזמורתי או לבוא עם חומרים שהם מורידים מהאינטרנט.

ליאת בלום: אני חייבת להמשיך את מה שמיקי אמר כי כמו שאתם רואים זה נושא שאנחנו מתעסקים בו ולא מצליחים לעשות בו סדר. אנחנו קיבלנו תביעה ואני באינסטינקט הראשוני ובבדיקה הראשונית של העובדות רציתי להשיב שאנחנו מעולם לא שידרנו את זה, מסיבה הפשוטה שמה שנאמר לי מאגף הביצוע והתקליטייה של הרדיו, אמרו לי שבכלל לא קיים הדיסק הזה, לא יכול

להיות ששידרנו. כשהתחלנו לעשות בירורים יותר מעמיקים וביקשנו לראות את הצווים ואת ההוכחות לזה ששידרנו את זה, הסתבר ששידרו ושידרו הרבה. פנינו למנהל הרדיו ורצינו לבדוק מה קרה עם זה, בסוף הסתבר שזה בכלל עורך שהביא דיסק מהבית ושידר. אין היום קיטלוג של הדיסקים שיש לרשות השידור, מה שמקוטלג זה באיזור ה-40%, אני כבר לא מדברת על לדעת מה שודר שעל זה ננזפנו קשות בבית משפט, בפירוש אמרה לי שופטת שהיא מתקשה להאמין שרשימות השידור שלנו לא ממוחשבות, אבל מעבר לזה גם לדעת מה יש ומה אין, איזה דיסקים יש, איזה תקליטים רכשנו, איך רכשנו, מה קיבלנו דרך אתרי אינטרנט, אין רישום של הדבר הזה. אז אתם יכולים להבין לבד.

<u>יעקב בורובסקי:</u> אני מבין שהחלק הזה מוסדר בהסכם גלובלי, נכון?

<u>היו"ר, אמיר גילת:</u> מול האיגודים?

<u>מיקי מירו:</u> אתה מדבר על התשלומים.

<u>יעקב בורובסקי:</u> כן. אני פחות מוטרד מהחלק של מה שהרשות משלמת ליוצרים, אני יותר מוטרד מהזכויות של הרשות שאת מוצאת אותם בהרבה מאוד מקומות. מי עוקב אחרי הענין הזה?

<u>ליאת בלום:</u> אין. אנחנו כלשכה משפטית ברגע שאנחנו מקבלים תלונה אנחנו לא יכולים להתעלם ממנה, אז אני מנסה.

<u>יעקב בורובסקי:</u> ובעולם האוטופי, אם היינו עכשיו בתנאי מעבדה -

<u>ליאת בלום:</u> צריך גורם שירכז את זה.

<u>יעקב בורובסקי:</u> צריכה להיות פונקציה.

<u>ליאת בלום:</u> כן, חייב. זה פשוט לא יעבוד אחרת. יש היום את השיווק שמוכר תכנים, יש את הארכיון שמוכר תכנים, יש את הדוברת שמוציאה תכנים לצרכים מסויימים, יש כמובן את מנהלי המדיות, גם בחדשות יש חילופי חדשות שזה ברמה הקולגיאלית. בשביל לדעת אם מישהו שידר ללא רשיון כדי לתבוע אותו אני צריכה לבדוק עם כל האנשים האלה אם הם נתנו רשיון או לא. וגם אז, איזה רשיון הם נתנו, האם הוא בכתב ובאלו תנאים. זה כמעט בלתי אפשרי, מה

גם שאין לי גורם שיפנה לערוץ שהפר ויבקש ממנו את החומר. מה שעשינו בהפרה של עובדה זה פנינו לערוץ 2 וביקשנו צו חשבונות שיסבירו לנו מיד מה הם שידרו ומה התזמון. כמובן שהם יכולים להגיד לי אנחנו לא נותנים לך את זה ואז עד שאני לא אתחיל בהליך אני לא אקבל את זה.

היו"ר, אמיר גילת: וזה עוד בלי לגעת בנושא הפרת זכויות באינטרנט. קבצים שלנו שכל אזרח מהיישוב יכול להעלות ליוטיוב, אגב יש גם כתבים שלנו שעושים את זה.

יעקב בורובסקי: מושון, אני רוצה לשאול אותך שאלה בהקשר הזה שמנקרת אצלי איזה זמן, שודרה עכשיו אליפות העולם בשחיה, אנחנו מקבלים כל הזמן קרדיט מערוץ הספורט, הם גם משלמים על זה?

מושון מצליח: יש לנו הסכם איתם, כן. יש לנו הסכם שהם מורידים חומרים, אני לא יודע אם נעשה הסכם לגבי התשלום. הרבה פעמים זה בתשלום והרבה פעמים זה, אבל אני רוצה לחדד את השאלה הקודמת שלך יעקב, ראיתי תוכנית בערוץ 10 על ג'וזי כץ, פשוט בגלל השנתון היתה תקופה שזה עניין אותי, ראיתי המון חומרים שלנו, אמרתי שאני אברר אם מישהו נתן. אני מברר בתוך הרשות, אף אחד בכלל לא יודע שהתוכנית הזאת קיימת. אני מברר בארכיון, מה הסתבר, הגברת ג'וזי כץ היו לה הקלטות בבית והיא הראתה להם אותם. הם ביקשו רק לראות את הקלטת והשתמשו בזה בלי לשלם. על זה הלכו התכתבויות בלי סוף. אין גוף שמפקח.

יעקב בורובסקי: יפעת או גוף אחד יכול לקבל מאיתנו, אני שואל עכשיו את הדוברת, יכול לקבל מאיתנו - - -

אלישע שפיגלמן: איך הוא יודע מה שלנו?

יעקב בורובסקי: יכול לקבל משימת מטרה.

לינדה בר: אני חושבת שאפשר.

יעקב בורובסקי: הוא יגלה, אלישע, אם אתה מקבל משימת מטרה ואתה מקבל על זה כסף - - -

אלישע שפיגלמן: אם תגדיר לו, כן.

יעקב בורובסקי: מקבל משימת מטרה, אם יודעים להגיע איתם להסדר, אם זה כדאי לנו, בהנחה שהנכסים שלנו לצורך הדיון הם לא פעם בחודש באיזה מקום אלא מתגוללים ברשתות, בהנחה, אני לא יודע, אם זאת לא הנחה זה ענין אחר, אז יכול להיות שיש כדאיות לעשות את זה.

ליאת בלום: זה נכון, רק שאז תעלה עוד שאלה ואולי היא החשובה ואולי איתה צריך גם להתחיל וזה מי אישר. אולי הדבר הראשון שצריך לקבל בתור החלטה פרודוקטיבית זה שתתקבל פה החלטה עקרונית מי הגורמים ברשות השידור שמוסמכים להוציא חומרים. שאני יודעת שאם יש לי תלונה על הפרה אני פונה, דרך אגב היתה החלטה כזאת פעם שזה רק מנהלי מדיות, דוברת שיווק וארכיון.

יעקב בורובסקי: אז זה יותר פשוט.

לינדה בר: לא, זאת לא היתה ההחלטה, היתה החלטה שמנהל מדיה רק לחדשות ומנהלת השיווק.

ליאת בלום: אבל מנהלת השיווק לא יכולה לאשר דברים שהם לא בכסף, צריך גורם שירכז את זה. אין בעיה שיהיו חמישה גורמים אבל שיהיה גורם אחד שירכז את זה. אני יכולה לפנות ל-X והוא אומר לי זה נמכר בשיווק, כי לפעמים זה אפילו נמכר.

יעקב בורובסקי: זה יותר פשוט, לדעתי ההנהלה צריכה להסמיך באופן בלעדי את ראשי המדיה והם צריכים לתת דין וחשבון אלייך. זאת לא סמכות שיורדת ממנהל המדיה למטה, אלא סמכות שעולה לא מנהל המדיה. הוא הסמכות המאשרת.

ליאת בלום: עדיין ישאר שיווק וארכיון.

היו"ר, אמיר גילת: כשיהיה סמנכ"ל שיווק ואסטרטגיה בקרוב, הפונקציה הזאת תהיה שם, אבל עד אז, יושבים פה שני מנהלי מדיה מכהנים, תסגרו את זה, להוציא היום הנחיות לכפופים אליכם שאף אחד לא מוציא חומר פרט לשניכם.

מושון מצליח: לא רק לכפופים לנו, בכלל.

היו"ר, אמיר גילת: צריך להודיע את זה גם למנהל המדיה בערבית.

ליאת בלום: אז אנחנו נשארים עם שלושה מנהלי מדיה, שיווק וארכיון.

מושון מצליח: גם השיווק וגם הארכיון והחדשות.

היו"ר, אמיר גילת: הארכיון כפוף למנהל מדיה, הארכיון יש לו את ההסדר שלו הנקודתי שאנחנו יודעים מה הוא, זה לא מיועד לדברים אחרים. הדוברת יש לה את ההסדרים הנקודתיים שבתחום שלה והיא גם ממילא לא עושה את זה בלי לקבל אישור ממנהל המדיה. היא עושה את זה על פי בקשה של מנהל מדיה. אז נשארנו פה עם שני מנהלי מדיה ובעתיד עם סמנכ"ל שיווק שהוא יהיה הגורם המתאם בין שני המתאמים, אבל אני מבקש כבר מעכשיו לעצור, הוועד המנהל והמוסדות מואשמים הרבה פעמים שהם עושים סדר, אז אנחנו מנסים גם בהקשר הזה אחרי עשרות שנים לעשות סדר ולעצור את זה מהיום. תוציא הנחיות אצלכם ולהפסיק את הדבר הזה. זה פעם אחת. פעם שניה, צריך למסד את הגוף הזה של הניכוי זכויות, ששוב, זה יכול לשבת בעתיד במדיה החדשה או גם בסמנכ"ל שיווק, את זה אנחנו נראה, כרגע הסיכום היה שזה יהיה במדיה החדשה.

מרסיה צוגמן: עוד משהו שהיינו רוצים שתחליטו, שלא רק שהפונקציה הזאת תהיה אצל מנהל המדיה, גם שכל הרשאה כזאת תינתן רק בכתב.

היו"ר, אמיר גילת: הערה נכונה, הרבה פעמים ניתנו דברים בשיחות טלפון או באמצעים אחרים - - -

ליאת בלום: בשביל לא להקשות, הרשאה בכתב, מכיוון שאני מצפה שמנהל מדיה לא יפנה אלינו כל פעם לבקש שננסח את הסעיף הזה, יש אצל בילי פורמטים למכירה של קטעים, הפורמטים האלה לא רק שהם הרשאה בכתב, הם גם מכסים אותנו לגבי זכויות צד ג'. ולכן גם אם אתה מחליט כמנהל מדיה לתת ללא תמורה, אין בעיה רק שיחתום ובסעיף התמורה מוחקים, אבל יש שם הסדרה כי לפעמים אנחנו מוכרים או נותנים משהו שלא מלא הזכויות הם שלנו ולכן אנחנו עוד עלולים להיתבע על שימוש שמישהו עשה בחומר שלנו.

היו"ר, אמיר גילת: אנחנו נעשה מדיניות, אני כרגע אומר עזרה ראשונה ואחר כך טיפול ארוך טווח. אז טיפול ארוך טווח יהיה של סמנכ"ל שיווק, תהיה מדיניות, יהיו מסמכים, אנחנו צריכים לדבר על התעריף של הארכיון, יש עוד הרבה דברים לעשות בהקשר הזה. אבל עד אז ממחר בבוקר רענון או הנחיות לכפופים, צריך לדאוג איך המדיות בערבית מקבלות את זה, למרות שזה אולי פחות רלוונטי אבל צריך לסגור גם את הפינה הזאת.

מיקי מירו: יש פה שאלה בסיסית, אני מקבל בקשה, יש פה לבקשה הזאת המון משמעויות שאני לא תמיד ער להן, נניח לא נרשמו, צריך להיות משהו שאני צריך לדעת על איזה פק"ל של מה אני צריך לעקוב אחריו, האם סוכמו כל הנקודות, האם זה רשום.

היו"ר, אמיר גילת: מדיניות אנחנו נגבש.

יעקב בורובסקי: תפתח לך כלי, הכלי הזה יתחדש ככל שתצבור יותר נסיון, תעגן אותו בנוהל. אין ספק שהמצב העכשווי הוא מצב בעייתי.

ששון יונה: אנחנו ישבנו על כל הנושא הזה של המדיה החדשה, ישבנו גם עם מנהל הטלוויזיה וגם עם מנהל הרדיו וגם עם ליאת וניסיתי להיכנס בעיה ויש פה בעיה מאוד מורכבת. לנסות להפיל את זה על מנהלי הרדיו והטלוויזיה ולהגיד להם בואו תסתדרו אני חושב שזאת טעות. אנחנו צריכים להבין שיש פה איזה שהיא בעיה מרכזית שצריך לטפל בה לא ברמה של מנהל כזה או אחר אלא צריך לקום פה גוף וזה לא משנה תחת מי הוא יהיה, אם זה יהיה תחת השיווק או כל דבר אחר, אבל צריך להבין שצריך להיות פה איזה שהוא גוף שיטפל בזה, שיראה את זה כייעוד שלו, שהוא צריך להסתכל גם על צד הזכויות כלפי חוץ וגם כלפי פנים והגוף הזה צריך לקום ולטפל בזה. נכון לעכשיו לפחות היה סיכום ביניים שבו ייועדו אנשים מסויימים, בן אדם אחד לפחות מתוך הטלוויזיה ובן אדם אחד מתוך הרדיו שהם ישבו וזה הייעוד שלהם יהיה, זה התפקיד שלהם, אבל בסיכומו של ענין צריך להיות גוף שיטפל בזה, שהוא יסתכל על זה מכל הכיוונים ומאותו רגע ואילך זה ירוץ.

יעקב בורובסקי: אני מקבל שצריכה להיות כתובת, אני לא מסכים שהכתובת היא גוף, כי גוף עולה כסף. כתובת זה דבר אחר. אם לקחת שני אנשים לא תצליח להכיל את כמות הרשתות ואת כמות הצפיה, אתה צריך לייצר מודעות שמנקזת את האינפורמציה לא הכתובת. אני אגיד לך את זה בלשון הכי ילדותית, אם ניתן היה לתגמל איזה צופה או איזה מאזין - - -

היו"ר, אמיר גילת: מלשינון.

יעקב בורובסקי: אני לא רוצה להגיד מלשינון, אני אומר לתגמל במובן הטוב, מדוע, משום שהפריסה פה היא מאוד רחבה וצודק מושון, מה הוא אומר לך, במקרה ראיתי את ג'וזי כך, נכנסתי לזה, זה תפס לי את העין, הוא איש מקצוע, יש לו מודעות אז הוא פתאום מזהה ואומר, למי זה שייך. לו בעולם האוטופי אנחנו נמצאים במכללה מסודרת שליאת מופיעה בכל קורס, בכל השתלמות, מדברת לא האנשים, מגבירה את המודעות ואז אומרים הכתובת היא א' ב' שיושבת במקום מסויים, זה בסדר. אני חושב שאם היינו בטעות שמים שני אנשים, מנתקים אותם מהעבודה השוטפת ואומרים להם זה העיסוק שלכם, מהר מאוד אתה מייצר להם חוסר תעסוקה כי זה היקף אדיר.

ששון יונה: זה לא מדוייק.

היו"ר, אמיר גילת: זה נדבך אחד, אנחנו כרגע מדברים על בלשי משטרת הארכיון, המשטרה שבולשת לראות מי משתמש בארכיון. יש לזה עוד נדבכים נוספים ותיכף נדבר על זה, אבל כדאי שתבדקי עם יפעת אם הם מסוגלים נקודתית לקחת את המשימה הזאת.

בלהה כהנא: השאלה הראשונה שאנחנו צריכים לשאול או צריכים להאמין בה, שזה מקור שיכול להוות איזה שהיא הכנסה. אני מדברת על הצד שאנחנו מוכרים את הזכויות, שמשתמשים במוצרים שלנו. אם אנחנו מאמינים ואין ספק שלא, שזה משהו שיוצר הכנסה למרות שאני שומעת פה שכמדיניות רוצים לגבות כסף או לא רוצים לגבות כסף, אבל בהכרה אני לא מבינה למה בכלל יש את החשיבה הזאת, זה מוצר של הגוף הזה ואין סיבה שלא לגבות עליו כסף. אני גם רואה את דו"ח מבקר המדינה הבא שיגידו איך הרשות מתנערת, יש לה אפשרות

לייצר מקור רווח והיא ככה מתנערת מזכויותיה ולא מעגנת את זה. אז לפי התפיסה הבסיסית כפי שאני רואה אותה, זה מקור רווח, אני לא יודעת באיזה ערכים אבל מקור רווח מסויים.

היו"ר, אמיר גילת: שבעה מליון.

ליאת בלום: זה גם ענין ציבורי, זה לא נכסים שלנו, זה נכסי ציבור וזאת חובה שלנו לשמור עליהם.

היו"ר, אמיר גילת: מבקר המדינה גם יכול להגיד לך הפוך.

בלהה כהנא: אז שווה לקיים על זה דיון.

מיקי מירו: זה בדיוק ההבדל בין פרטי לציבורי.

יעקב בורובסקי: לא בטוח, כדי להחזיק את הציבורי אתה משלם סכום גבוה מאוד ואז אתה לא הופך את זה למטרת רווח, הרעיון למקסם כספים, לא רווחים, ולצמצם עלויות, זה הרעיון.

היו"ר, אמיר גילת: צריך להפריד, אנחנו נקיים על זה עוד דיון, ואתם יודעים שבמסגרת הרפורמה ואני מקווה שגם בלעדיה אנחנו מדברים על פרוייקט דיגיטציה של הארכיון, כשהמטרה היא להנגיש אותו לציבור הרחב. סיפרתי כבר על ההכרה שקיבלנו כאתר מורשת לאומי וכו'. אני מפריד פה בין המשתמש הפרטי שרוצה לראות את ביקור סאדת מהבית לבין שימוש מסחרי. אז בואו נפריד בין ביקור באתר לבין שימוש מסחרי.

ליאת בלום: כשההכנסה העיקרית היא מהמכירה המוסדרת, דרך השיווק, דרך הארכיון, ההכנסה לא צריכה להיות מייצור תביעות, אבל כדי שימשיכו לפנות לארכיון ולשיווק חייבים לייצור הרתעה, חייבים לגרום לערוץ 2 להבין שהוא לא יכול להמשיך לקחת תכנים כל פעם שהוא רוצה. הדוגמה שנתתי על עובדה הקפיצה את כולם מכיוון שהם עשו שימוש בקטעי ארכיון שלנו על נעמי שמר במקביל לעבודה של איתי על סרט תיעודי על נעמי שמר. זה אפילו לא היה מתקרב לאיזה שהוא תום לב או שימוש הוגן כמו ש הם ניסו לטעון. כאן זה מאוד בער ועולם התגייסו לצורך הענין.

היו"ר, אמיר גילת: אבל אני אומר עוד פעם, בואו לא נתעכב רק על הארכיון כי זה נדבך חשוב אחד, אבל אני רוצה להמשיך הלאה. לגבי הארכיון ברור שזה אחד הנכסים הגדולים של רשות השידור, ברור שאנחנו צריכים לעשות הון לא רק כספי אלא הון בכלל מהנושא הזה של הארכיון, אני מדבר עכשיו על שני ערוצים כמו שאמרתי, אחד זה השימוש של האזרח מהבית למטרות פרטיות או חינוכיות וכו', לא מסחריות ופה אנחנו נראה בקרוב מאוד ניצנים של שימוש נכון בארכיון הזה, אנחנו מדברים על אתר שינגיש את הארכיון ואני אומר בקרוב אנחנו נוכל לדבר על זה קצת יותר, להראות לכם אפילו דברים וההיבט השני זה ההיבט המסחרי, פה האופרה היא אופרה אחרת שבה אנחנו צריכים לפתוח, ואני אביא את זה לאחת הישיבות הקרובות, לגבי תעריף, יש פה אפילו איום בבג"צ נגדנו על גובה התעריף שאנחנו גובים עבור חומרי ארכיון לשימושים מסחריים, אבל זה דיון בפני עצמו. מה שדיברנו עכשיו זה בנישה של זכויות יוצרים, איך אנחנו מוודאים או מקפידים על האכיפה, מגבירים את האכיפה על השימוש ללא אישור בחומרי הארכיון שלנו. אז זה נישה אחת. אבל נישה שניה זה הרישום של רשימות השידור שיעזרו לנו אחר כך ויתנו לנו את הכלי הבסיסי לצאת לדרך ולהנגיש את זה באתרים שלנו. דיבר פה בישיבה הקודמת יובל גנור על הנושא של 88 באינטרנט, אז אחת הבעיות היא שאנחנו לא יכולים לעשות שימוש בדברים האלה כל עוד אין לנו רישום שמות. זה אבסורד, אני שאלתי למה התכנים שלנו בטלוויזיה לא עולים, למה מבט שני לא עולים באינטרנט באופן אוטומטי, כי מספיק שיש איזה שהוא פריים בתוך מבט שני עם תמונת סטילס שלא רשמו אצלכם בטלוויזיה מי הצלם של זה אז אנחנו לא יכולים לעשות בה שימוש במבט שני. לכן גם פה עד שתהיה מדיניות, השאלה אם יש היום מישהו בטלוויזיה שמהיום כל הפקה שעולה שלידור או מצטלמת, שיהיה רישום מדוייק, שלא יצטרכו אחר כך לרוץ אחרי הזנב שלנו כל פעם חדש, אלא לקבוע את התאריך של היום ולהתחיל ממחר.

מושון מצליח: יש משהו שמתקרב לזה, זה מה שנקרא לוח השידורים שבו לכל הפקה והפקה מכניסים את מירב הפרטים. מי היוצרים, מי

משתתף וכו'. מזה משה לב רוצה לפתח את המיחשוב שלנו, הוא אומר יש לכם כבר כלי שהוא טוב, שיש בו - - -

מיקי מירו: רק להרחיב אותו.

מושון מצליח: מתוך זה הוא רוצה לשאוב את כל הפרטים לטובת הראשים. לגבי תמונות סטילס רק קוריוז, אנחנו נתבענו לפני כמה זמן על סרט שמוקי הדר עשה, שהוא הראה תמונות של ארבע הלוחמים משש הימים, הכל היה בסדר עד שהצלם התקרב לתוך תמונה וזה מילא את הפריים. ברגע שהיה פריים מלא מתוך אלבום זאת היתה הפרת זכויות יוצרים.

ליאת בלום: אני חייבת להעיר כאן, הוא יכול היה לעשות שימוש נהדר שהיה נופל בגדר הגנת השימוש ההוגן. זאת הוכחה נהדרת לאיך עובד שהיה מכיר את התחום היה יכול לעבור על זה ולעשות שימוש אגבי שמוסדר בחוק.

יעקב בורובסקי: איש המקצוע הזה אם הוא יקבל את התוכן גם הניהולי וגם הלמידה, בעיות כאלה יפתרו.

היו"ר, אמיר גילת: אני שואל ברחל ביתך הקטנה, היום יש תוכנית על תשעה באב, אנחנו יכולים מחר לשדר את התוכנית הזאת ב-Yנט, אתה יודע היום איזה פריימים יש ואיזה שימוש יש בתוכנית שמשודרת הערב?

מושון מצליח: לא במאה אחוז.

היו"ר, אמיר גילת: אז מה צריך לקרות שמחר, ב-י' באב, התוכנית שמשודרת ב-י' באב כן נדע.

מושון מצליח: הרצאות של ליאת - - -

היו"ר, אמיר גילת: לא, אני מדבר על הרישום.

ליאת בלום: מבט ותוכניות אקטואליה כמעט נקיות. אנחנו פתחנו את כל הסוכנויות ידיעות, חוץ מ-CBS שזה ענין עקרוני אצלם - - -

יורם כהן: עורך או מפיק שמגיש את התוכנית לשידור חייב לציין בדף השידור לפני שהוא מגיש את התוכנית.

מושון מצליח: והם עושים את זה?

יורם כהן: לא, הם לא עושים את זה.

היו"ר, אמיר גילת: אז זה ענין ניהולי.

יורם כהן: נכון, אני אומר.

יעקב בורובסקי: תעזבו רגע את הצד של זכויות יוצרים ואת הדיון, טכנולוגית, ניתן מחר לקחת תוכנית שהיא שלנו ואנחנו בדקנו אותה והיא בסדר והיא עונה על כל ההגנות של זכויות יוצרים, ולשדר אותה?

יורם כהן: כן, מהאוויר, יחידת המיחשוב מורידה אותה - - -

היו"ר, אמיר גילת: זה סופר טכנולוגי אתה מדבר עכשיו.

יורם כהן: לא, זה מה שהוא שאל, טכנולוגית. אפשר, אין בעיה.

היו"ר, אמיר גילת: שאלת לגבי הזכויות גם, בהיבט של הזכויות או בהיבט הטכנולוגי?

יעקב בורובסקי: בהיבט הטכנולוגי.

היו"ר, אמיר גילת: רק הטכנולוגי?

יעקב בורובסקי: רק. מה המגבלה של הזכויות?

היו"ר, אמיר גילת: עם וואללה ועם נענע ועם מאקו ועם Yנט כבר יש לנו הבנות, עם ארבעת האתרים האלה, שהם מורידים מהאוויר את החומרים שלנו, הניכוי זכויות עליהם, טכנית הם מורידים את זה אצלם - - -

אסתי אפלבאום: זה נקרא סטרימינג.

יעקב בורובסקי: מה התועלת ומה היתרון שלנו שזה מופץ שם?

היו"ר, אמיר גילת: הפצת התכנים שלנו בפלטפורמות נוספות.

יעקב בורובסקי: למה אתה לא רוצה שזה יופץ באתר האינטרנט שלנו?

היו"ר, אמיר גילת: זה גם אצלנו, אבל מאחר והחשיפה אצלנו היא ככה, ואצלם היא ככה, אז עד שיהיה לנו אתר משגשג אין לנו שום שהתכנים שלנו יחשפו בחוץ.

יעקב בורובסקי: צריך לשקול, אם אנחנו הולכים לעוד מדיה, אם אנחנו לא רוצים להיות ייחודיים.

היו"ר, אמיר גילת: לא, ברור, ברגע שהאתר שלנו יהיה אתר מוביל, כל זה מסתיים. אני אגיד לך שני אבסורדים, אחד, כרגע וואללה יודע לנכות את הזכויות שלנו ומאקו יודע ו-Yנט יודע, אנחנו לא יודעים לנכות את הזכויות שלנו.

יעקב בורובסקי: בסדר, נלמד לעשות את זה.

ליאת בלום: אני יכולה לתת דוגמה של יום העצמאות, שידרנו בטלוויזיה את מופע יום העצמאות שהוא שלנו, דרשנו מהמפיק ניכוי זכויות מלא גם לאינטרנט. רצינו להעלות את מופע יום העצמאות, אמרנו לנו המפיק, אני לא יכול לחתום כי יש לי חמישה אומנים שמסרבים שתעלו את זה לאינטרנט. הם רוצים את האינטרנט להשאיר במשא ומתן פרטני. וואללה ניכו את זה, הם פנו לאומנים ונוצר מצב שאת מופע יום העצמאות רשות השידור לא שידרה באינטרנט וואללה את מופע יום העצמאות של הרשות כן שידרה באינטרנט. כי הם יכלו להרים טלפון לחמישה אומנים ואנחנו לא, כי אין לנו גורם שיעשה את זה.

יעקב בורובסקי: יכול להיות שמחר אנחנו כשנלך למפיק של מופע יום העצמאות, נתנה שבין היתר ההתקשרות מחייבת את כל הזכויות - - -

היו"ר, אמיר גילת: זה בכלל אגב סוגיה שאנחנו צריכים לדון בה, האם אנחנו יכולים לקבל החלטה במליאה שאין יותר התקשרויות עם מפיקים שלא מוכנים שהזכויות - - -

ליאת בלום: תחשבו על זה טוב כי המפיק הזה אמר, אם את תחייבי אותי לנכות זכויות מאומנים שלא מסכימים אז אני אביא אומנים פחות טובים. אומנים מהשורה הראשונה סירבו לשידור אינטרנטי בלי תמורה.

יעקב בורובסקי: או שהוא לא יהיה שם. או שאנחנו נביא מפיק שכן יכול.

היו"ר, אמיר גילת: לא שייך לנושא אבל זה משלים את מה ששאלת קודם, אתר רשות השידור יכול לשאת היום בו זמנית רק 2,000 משתמשים, ברגע שיש 2,001 האתר קורס.

יעקב בורובסקי: אז הוא לא מוכן.

היו"ר, אמיר גילת: ביקשתי מוועדת המדיה החדשה שיטפלו בזה. אבל כרגע פה אנחנו נמצאים.

יעקב בורובסקי: בו זמנית זה בנקודת, בשניה הספציפית.

היו"ר, אמיר גילת: כן. אם אתה רוצה להיות אתר מוביל אז זה לא המספרים - - -

יעקב בורובסקי: בו זמנית.

היו"ר, אמיר גילת: אזה זה לגבי הנושא הזה. מה צריך לקרות, מושון, שבטלוויזיה ממחר בבוקר רושמים בצורה מסודרת?

מושון מצליח: רושמים, אין בעיה לרשום.

היו"ר, אמיר גילת: יש הבדל בין אין בעיה לרשום לבין האם רושמים.

ששון יונה: יש רישום אבל צריך לעשות את הניכוי עצמו, אם יש לך סטילס, מישהו צריך לצלצל ולקבל את האישור.

היו"ר, אמיר גילת: מספיק שאתה רואה שיש לך תוכנית נקיה אז אתה יכול להוציא אותה.

עטאף כיוף: שנינו היינו במליאה מסויימת ואז הגיעו אלינו נציגי היוצרים והיה מאבק, בהתחלה לא רצו לקבל אותם ואני זוכר שהטענה שלהם היתה שלא רוכשים את היצירה שלהם. אני לא יודע אם היום חל שינוי או לא. המשאלה השניה, זמרת לבנונית, אני לא יודע אם אתם מכירים את הסיפור, שרה איזה שהוא שיר מאוד מפורסם, זמר ישראלי העתיק את השיר שלה ואני קראתי את זה באינטרנט, היא תבעה אותו. שמעתי אחר כך שבגלל שבין ישראל ללבנון אין יחסים, אז מי יכול לדון בתביעה של הזמרת הזאת.

דובר: יש זכויות יוצרים למה שאני אומר פה בהקלטות.

אסתי אפלבאום: אני רוצה להגיד משהו באופן כללי על כל הדיון הזה של הזכויות יוצרים. כל הנושא הזה, כל הנושא של הקניין הרוחני שהוא צף ועולה ועכשיו בייחוד על כל הקטע של הקרוס מדיה, לדעתי צריך לקבל פה משמעות מאוד חזקה בתוך הנהלת הרשות. טיפול על כל ההיבטים שלו וטיפול שורש. אני אומרת את זה לא בפעם הראשונה, יש לבחון מחדש את כל ההתקשרויות שלנו מול

האיגודים, לא לגבי תנאי העבודה אלא לגבי התשלום שלנו, לפחות לפי מה שאני יודעת אין לנו שום הסכם שהוא בתוקף היום, הכל מתבסס, אני הייתי בוועדת התקשרויות כשאישרו סכומים שמתבססים על איזה שהן הבנות, על השגות וזה מליונים. אנחנו ראינו את זה, אני הזדעזעתי ואני עדיין מזדעזעת והיום אנחנו במצב שאנחנו מחפשים כל שקל בשביל להתייעל ובשביל להסיט לתוכן ובשביל לנסות לעמוד במשימות שמוטלות עלינו. לכן אני מציעה, אין לנו מנכ״ל עדיין, אבל אני מציעה לקבל החלטה שיוקם צוות אד הוק שיהיה מורכב מליאת, ממנהלי המדיה, שיביא עידכון למליאה הבאה לגבי כל ההיבטים בסוגיה הזאת שצריכים להיבחן, כולל האצת לוח הזמנים לכניסה לתהליך המיחשוב של משה לב, כולל איך מטמיעים את המערכת - - -

מיקי מירו: זה כבר בעבודה.

אסתי אפלבאום: אני רוצה שזה יכנס, אני לא רוצה לשמוע פה את מי שדיבר פה במליאה על 85%, מבחינתי זה צריך להיות 120% ולא 85%. אני לא מבינה, יש פה עשרות PA, אם לא יותר, אני לא רוצה להגיד מאות, אני לא מבינה למה אי אפשר לקחת דף ולרשום את שם הסרט, מי היה, מה הזכויות, אני בהלם ובאלם, ואני מכירה את עבודת ההפקה פה. גם בנושא של, אני מסכימה עם אמיר שכשיהיה מנכ״ל גם נדון בענין המדיניות, מה אנחנו ממסחרים ומה לא ממסחרים, מה אנחנו נותנים, מה נשאר אצלנו וכו׳, זה גם, אבל לפחות אפשר להכין את הבסיס. גם בנושא ההכשרה, אני לא חושבת שצריך לחכות למישהו, לא למרכז הדרכה, ליאת, את נראית מספיק אסרטיבית להתחיל לעשות עכשיו הכשרות מסיביות לעובדים בענין קניין רוחני, יש את מנהל הטלוויזיה, יש את מנהל הרדיו, למה צריך לחכות, מכנסים את כולם - - -

מיקי מירו: יש כבר פעילות פה, עשינו פגישה ראשונה שהשתתפו בה ליאת מושון ששון ואני, ונכנסנו לתהליך שאנחנו קובעים לנו יעד מאוד צפוף כי ששון לוחץ מהכיוון המדיה, אבל לפני שאנחנו הולכים למדיה בואו נפתור את הבסיס של הפירמידה. ליישר קו עם הכל. כרגע אנחנו קבענו לנו את היעד להתחיל צפוף מאוד, יעד קצר מאוד של כמה חודשים שסוגרים את הפערים. את

צודקת, אין שום בעיה שעורך מוסיקלי ישב או לפני התוכנית או אחרי התוכנית ויסגור את כל הסיפור הזה.

<u>היו"ר, אמיר גילת:</u> אתם תמשיכו לשבת ונבקש עידכון בפעם הבאה. לפי הצעתה של אסתי. הנושא הבא, ערוץ 33. קודם כל אני כבר לא זוכר באיזה פורום אני מדבר, אמרתי גם קודם בוועדת תוכן, אנחנו רוצים לקבוע את נובמבר הקרוב, את 11.11.11 כיום התחלת השינוי בלוח השידורים של רשות השידור ואולי בכלל שנת השינוי, להכריז על שנת השינוי ברשות השידור, את השינוי לא נוכל לעשות ברגע, זה יהיה בתהליך ובוועדת תוכן הזכרתי את השנה שבין 11.11.11 ל-12.12.12, 14 חודשים שבמהלכם נעשה את השינוי ברשות השידור, אי אפשר את הכל בבת אחת, להתניע את התהליך בנובמבר, בדצמבר להוסיף את רשת א' עם המיתוג החדש שלה, בדצמבר, אני סתם זורק דוגמאות, את אתר האינטרנט החדש וכו', כך במשך השנה, אריזות חדשות שאנחנו צריכים לעשות ולא נספיק לעשות עד נובמבר וכו'. במסגרת השינויים שאנחנו רוצים לעשות, כבר הזכרתי את זה פעם, גם היה צוות משותף למוסדות ולהנהלה שדן בנושא הזה ואני רציתי להביא את זה לדיון במליאה היום, את הנושא של הפיכת ערוץ 33 לערוץ חדשות ותרבות. אני מיד אפרט.אני אתן תמונת מצב לגבי היום, היום הערוץ, מבחינתי אני כל הזמן קורא לו ערוץ לוז לוז, כולם מפסידים ממנו. יש לנו ערוץ שכביכול, קודם כל הערוץ בבעלותנו, והערוץ הזה הוא בבעלותנו יותר מאשר ערוץ 1, כי בערוץ הראשון אנחנו חולקים את האכסניה הזאת עם החינוכית, ערוץ 33 הוא בבעלות מלאה שלנו במשך כל הזמן. הערוץ הזה כולל תוכניות, אני אתחיל במטרה, המטרה היא כאילו לתת היום מענה לאוכלוסיה הדוברת ערבית, אני אומר כאילו כי זה לא מתקיים. התקציב לא מאפשר החזקת ערוץ שלם, התכנים הם הרבה פעמים שידורים חוזרים ואגב לא רק בערבית, בקיצור כולם מפסידים, האוכלוסיה הערבית לא מקבלת את מה שאנחנו אמורים לספק לה ואת מה שהיא צריכה, בהקשר הזה את הצרכים שלה, ואנחנו מבזבזים משאב שקוראים לו ערוץ בצורה שבעיני היא סתמית. ולכן היתה מחשבה להפוך את הערוץ הזה לעוד ערוץ תוכן, אם אנחנו מסתכלים על ה-BBC שנותן לצופים שלו 1BBC ו-2BBC, אנחנו יכולים לתת לצופינו וזה יעזור לנו גם תדמיתית,

הם מקבלים תמורה כפולה לאגרה, לא ערוץ אחד אלא שני ערוצים, ישראל 1 וישראל 2, כשישראל 1 הערוץ הראשון הוא ערוץ הברודקאסט, המרכזי, שמשדר את הסוגה העילית, את התעודה, את הדרמה ברצועות שידור קבועות, מה שדיברנו בעבר בוועדת תוכן וערוץ ישראל 2, ערוץ החדשות, יהיה ערוץ שישדר חדשות. זה ימנע תזזיתיות בלוח המשדרים בערוץ הראשון שכל פעם שיש אירוע חדשותי הוא מבלבל את לוח השידורים ופוגע בקיבוע הרגלי הצפיה, ובערוץ החדשות אנחנו נוכל לשדר חדשות במשך כל שעות היום, אני אומר חדשות ותרבות כי למשל בלילה אפשר לעשות שם קליפים של הארכיון ומוסיקה ישראלית ואפשר גם לחשוב על קליפים של מוסיקה ישראלית בין החדשות, אני חושב שגם אמירה נכונה של ערוץ חדשות ותרבות היא אמירה שיש לה משמעות רבה, אני חושב שזאת גם בשורה טובה שהשידור הציבורי יעשה את ערוץ החדשות הראשון בישראל, זה נותן לנו גם כלים להשפיע יותר, לעצב סדר יום, לתת יותר תוכניות בתחום החדשות והאקטואליה שהיום בערוץ הראשון ובמהדורה של חצי שעה או שלושת רבעי שעה אנחנו מוגבלים, זה נותן חיבור בין רדיו וטלוויזיה כי למשל בהשקעה של אפס שקלים אפשר לשים מצלמות ברשת ב׳ ובשעות הבוקר שבהן רשת ב׳ היא רשת האקטואליה המובילה במדינה, בהשקעה של אפס שקלים לשים מצלמה ולשדר את התוכניות המצויינות של רשת ב׳, מיומן הבוקר ועד הצהריים בפלטפורמה של הטלוויזיה ולפחות בתור התחלה זאת תשתית חינמית נכונה לערוץ חדשות, כשבמסגרת המיתוג של חדשות ותרבות יש גם קליפים של מוסיקה ישראלית שאין היום בית אחר בתקשורת הישראלית שנותן להם בית וגם תוכניות תרבות ויומני תרבות ואני חושב שהחיבור הזה הוא חיבור נכון ושוב, תפקידו של השידור הציבורי על כל ההיבטים שהזכרתי. הכוונה היא גם שיהיה סקולר קבוע של חדשות, מתי שאתה לא פותח את הערוץ הזה אתה רואה שם את עידכוני החדשות, אם זה במספרה, אם זה במוסך, אם זה בבית, אנחנו מקבלים פה חיבור לאינטרנט, שוב בהשקעה של אפס שקלים אנחנו מקבלים ערוץ אינטרנטי חינם שאפשר להפיץ אותו באינטרנט, דיברנו לפני רגע על האינטרנט אז הנה עוד ערוץ. אלה כל היתרונות הרבים שיש בערוץ כזה, נגעתי רק בקצה, כמובן שאפשר עוד לפרט. החיסרון כביכול

הוא שאנחנו עלולים להיתפס כמי שפוגעים באוכלוסיה הערבית ומשביתים את הערוץ שנועד לצרכיהם. אז גם הדבר הזה נבדק וקודם כל אני רוצה להגיד שהמטרה היא ממש לא, הערוץ כמו שהוא נראה היום הוא ערוץ מבוזבז שלא ממלא את ייעודו ומיד אני אפרט איך כן אפשר לא לפגוע באוכלוסיה הערבית אלא הפוך, לשפר את השידורים בערבית. אז קודם כל במבנה הארגוני החדש המדיה בערבית היא מדיה שהופכת, רק למי שלא יודע, הטלוויזיה בערבית היום כוללת למשל גם את החדשות באנגלית, למה, ככה, כי הם מפעילים את ערוץ 33, מחלקת החדשות באנגלית שלנו נמצאת בטלוויזיה הערבית. לכן אנחנו רוצים לשנות את הייעוד של המחלקה בערבית, של המדיה בערבית ולהפוך אותה לבית הפקה לתכנים בערבית, כשהמוצרים שלה יכולים להיות משודרים במספר פלטפורמות, בערוץ הראשון, בערוץ 33, באינטרנט, אולי אל ג׳זירה ירצו תכנים שלנו, אולי אל ערבייה ירצו תכנים שלנו, אולי הערוץ הייעודי ואני אומר את זה לא סתם, זה אחרי בדיקה ראשונית, כי הערוץ הזה עוד לא קם אבל דיברתי כבר עם חלק מהבעלים שלו, אולי הערוץ הייעודי בכבלים בערבית ירצה תכנים שלנו, זאת אומרת אנחנו כבית שידור ציבורי נפיק את התכנים, נשדר אותם גם בפלטפורמות שלנו אבל גם בפלטפורמות אחרות ואולי ביתר שאת, כי כבר דיברנו על החשיבות שאנחנו רואים בהפצת התכנים של רשות השידור בעולם הן באנגלית והן בערבית. אם אנחנו לוקחים היום את לוח השידורים, אני עכשיו מדבר על החשש לפגיעה ורוצה להסביר מדוע אין פגיעה אלא להיפך, אם אנחנו לוקחים היום את לוח השידורים של ערוץ 33 משמונה בבוקר ועד ארבע אחר הצהריים זה בכלל שידורים חוזרים של ארכיון רשות השידור ערוץ 1, אז אין פה שום קשר לעולם הערבי, לאוכלוסיה דוברת הערבית, להיפך, אנחנו הולכים להשתמש בפלטפורמה הזאת ולשים תכנים חדשים תרתי משמע, חדשות. כשלוקחים אחר כך את לוח השידורים ומנקים, יש המון שידורים חוזרים וגם נגיד סרט, אני תמיד נתפס לדוגמה של CSI, יש סידרה בשם CSI שהיא סידרה פופולארית שמשודרת גם בערוץ הראשון, כיוון שהרכש תוכניות שלנו קונה את הסרטים עם אפשרות לשדר אותם פעמיים, פעם אחת זה משודר בערוץ 1 ופעם שניה זה משודר בערוץ 33. אני לא רוצה להשתמש פה במילים בוטות אבל למה יש הפרדה בין

האוכלוסיה דוברת הערבית והאוכלוסיה דוברת העברית, אפשר לקחת את אותו סרט לשים אותו בישראל 1 לצורך הענין בשעה אחת בלילה, זה יכול להיות גימיק נחמד שאנחנו נותנים לצופים שלנו ולא משנה איזה שפה הם דוברים כי התרגום הוא גם לעברית וגם לערבית, אז כולם ירוויחו פעמיים את הסרט בפלטפורמה ההיא. אין שום הצדקה לשדר אותו רק בערוץ 33 כאילו רק לאוכלוסיה הערבית, רבים גם לא יודעים שהוא משודר בפעם השניה. כשאנחנו רואים מה עוד נשאר אחרי שאנחנו מנקים את השידורים החוזרים, נשאר כארבע שעות, אולי אפילו שלוש, של שידורים יומיים שמפיקה הטלוויזיה בערבית. מחציתם זה חדשות ואקטואליה ומחציתם זה של מחלקת התוכניות. ההצעה שלי כדי לא לפגוע באוכלוסיה הערבית אלא להיפך, היא לפצל את זה, את השעה וחצי של החדשות להשאיר בערוץ החדשות ואפילו לשדרג אותם בפריים טיים, ואז ערוץ החדשות יודע לשדר חדשות גם בעברית במשך רוב שעות היום אבל גם בערבית וגם באנגלית. אם אנחנו מדברים על שיוויון ומסר אפשר בשעה שמונה בערב לשים את מבט לחדשות בערוץ הראשון, בישראל 1, ואת החדשות בערבית בישראל 2 והנה אפילו שיא השיוויון. כשדיברתי על זה עם אנשי המחלקה הערבית הם אמרו שהשעה שבע היא יותר נוחה לצפיה במגזר הערבי, אבל אני רק נותן את הדוגמה של איך אפשר להרוויח ולשדר מסר של שיוויון ולא של קיפוח. חדשות בערבית באותה שעה בפריים טיים. אותו דבר התכנים, היום התכנים של המחלקה בערבית משודרים בערוץ 33, אני אומר בואו נשדר אותם בערוץ הראשון, יש לנו למשל משבצת בין שלוש וחצי לחמש, אני חושב שיש חשיבות רבה בשידור תכנים בערבית גם בערוץ הראשון ואם אנחנו מדברים פה על המטרה של דו קיום והעברת מסרים וניפוץ בורות ומיתוסים, אני חושב שיש חשיבות רבה שיהיו שידורים בערבית בערוץ הראשון ושידורים בערבית בערוץ השני, אני מדבר בדיוק על ההיפך מפגיעה אלא על אינטגרציה ועל לא לעשות ערוץ ליהודים וערוץ לערים, נקרא לזה ככה, אלא ערוץ בערבית וערוץ בעברית. אני חושב שיש חשיבות רבה שגם הציבור היהודי יחשף לתכנים שהם בערבית ושעוסקים באוכלוסיה הערבית ואם יש פה סידרה שמדברים עליה עכשיו, על בישול, שתיכף תבוא ל-250, והיא מופקת בערבית, איזה סיבה יש שהיא לא תשודר גם לאוכלוסיה היהודית והפוך. כשאני

מדבר על חדשות שמסקרות את המגזר הערבי יש חשיבות רבה שגם הציבור היהודי יחשף למה שקורה במגזר הערבי.

מיקי מירו: אבל זה צריך לבוא עם תרגום.

היו"ר, אמיר גילת: ברור. הנושא היהודי ערבי הוא לפעמים טעון אז אני לוקח את זה דווקא מהדוגמה של עולי אתיופיה. כשמדברים איתי על תוכניות באמהרית לעולים מאתיופיה אני אומר שזה חשוב מאוד ואנחנו עושים את זה ואגב יש היום בערוץ 33 חדשות באמהרית והם ישארו כי זה יהיה ערוץ החדשות, אבל אני אומר שחשיבות לא פחותה אני רואה בזה שתהיה תוכנית על הקהילה האתיופית שאזרחי ישראל הוותיקים הצברים יחשפו אליה, כי לנו אין מושג מה קורה בקהילה האתיופית ואני חושב שיש חשיבות רבה שאנחנו נקבל בעברית תוכנית על מה קורה בקרב עולי אתיופיה ואותו דבר כמובן גם במגזר הערבי. זה הרעיון בכללותו ואני פותח אותו לדיון.

טלי אייכנוולד: אחת הבעיות שתמיד עולות, במיוחד כשיש אירוע שפורץ לסדר יום הרגיל, זה תמיד ערוץ 2 בעיקר וגם ערוץ 10 משדרים אינסוף שידורים חיים מהאירוע וזה מה שאנשים אוהבים להיצמד אליו ותמיד מה שנראה שערוץ 1 משדר הכי פחות מהשטח. וזה תמיד מבריח את הצופים לערוץ 2 ו-10 בעיתות שיש איזה שהוא משהו. השאלה אם ביחד עם ערוץ החדשות הזה יהיה גם אפשר לפתור שערוץ 1 יהיה הראשון שיצא והאחרון שינטוש, שזה בדיוק המקום שאלה שלא שבעו מהאינסוף שידורים - - -

מיקי מירו: ערוץ החדשות יבקש דבר כזה.

טלי אייכנוולד: אבל עובדה שיש כמה מגבלות שבגינן עד עכשיו זה לא קורה בערוץ 1 כשיש איזה שהוא - - -

שירין חאפי: לגבי דו קיום, אני חושבת שקודם כל צריך להיות קיום ואחרי זה עושים דו קיום, זה השלב הבא. בחוק רשות השידור כתוב שצריך לתת ביטוי בין היתר לציבור הערבי שנמצא בארץ, בערוץ ממלכתי או ציבורי היום הוא חייב לתת ביטוי לאוכלוסיה הערבית. זה לא פייר לשפוט את ערוץ 33 במתכונתו הנוכחית ולהגיד שהוא לא רלוונטי, כי שנים לא הושקעו בו כספים ולא משאבים ו-

33 מתוייג כערוץ בערבית וצריך לנצל את זה, ידוע שזאת הנישה של הערוץ בערבית, אולי שווה לתת לו צ׳אנס, לשדרג אותו, לפתח אותו, לתת לו תכנים אקטואליים, לתת לו משהו שאני כציבור ערבי אוכל לראות בו, שיהיה לי ענין בלצפות בו, כי לוותר על 33 מתוך מה שאתה מתאר, נראה לי שערוץ 1 יהפוך להיות 33. אם בערוץ 33 יהיו חדשות ובערוץ 1 יהיו תוכניות תעדוה וכו׳, אז זה כאילו משנים רק את הסדר ואת הערוצים. אני מבקשת, אני נבחרתי למליאה ובין היתר אני מייצגת את המגזר שלי, חבר׳ה בני שלושים פלוס שרוצים למצוא ביטוי לתרבות שלנו, שהיא מעט ישראלית וערבית ואנחנו רוצים למצוא ביטוי שהילדים שלנו יוכלו להתחבר, יש לזה חשיבות בלתי רגילה שכמו שלאוכלוסיה הרוסית יש ערוץ משלה ולאוכלוסיה אחרת יש ערוץ משלה, אני רוצה שיהיה ערוץ שיבטא את תפיסת העולם שלי, את התרבות שלי, ואם אני אהיה מספיק אטרקטיבית גם האוכלוסיה היהודית תרצה להציץ בערוץ הזה ואני חושבת ששווה להשקיע. אני חייבת להגיד את זה מהמקום האישי.

__עטאף כיוף:__ אולי אני אדבר קצת על ההיסטוריה. כשהיה אריק שרון ראש הממשלה הוחלט על הקמת ערוץ לוויני, ערוץ 33 היינו שנינו שם, ערוץ 33 ישדר לאוכלוסיה הערבית וגם למזרח התיכון ולעולם הערבי. למה נכשלנו בערוץ הלווייני, בגלל המשאבים, התקציבים. בזמנו ג׳ו בראל עזר לנו להכין תקציב 120 מליון שקל לערוץ הזה, אושרו לנו 40 מליון שק, ב-40 מליון שקל לא יכולנו לשדר 12 שעות או 16 שעות, לכן נכשל, חזרנו למתכונת הישנה. מארבע אחר הצהריים עד עשר, לא 3-4 שעות, מדובר על שש שעות ולצערי הרב גם הבעיה התקציבית היתה שעיכבה את ההתפתחות ואת החידוש ואת התכנים בקרב הטלוויזיה הישראלית בערבית. היום יש לנו מתחרים והעיתוי של ההצעה לדעתי, לא העיתוי, היום זכו בתי הפקה בהקמת ערוץ המיועד לאוכלוסיה הערבית במדינת ישראל והם יתחילו לשדר בתקופת זמן מאוד סבירה, אני עוקב אחרי זה ואני מכיר את האנשים שזכו בזה, לכן אנחנו לא יכולים להתחרות, אתה דיברת בזמנו על בית הפקה - - -

__היו״ר, אמיר גילת:__ גם היום, לא רק בזמנו.

עטאף כיוף: אנחנו לא יכולים להתחרות עם ערוץ שהוא ערוץ חדש שרוצה להוכיח את עצמו והוא משלב אלמנטים תקשורתיים מהמגזר הערבי שיכולים להוביל את הערוץ הזה שיהיה לו צופים לפחות ואנחנו את הטלוויזיה הישראלית בערבית מה עושים לגביה, אנחנו כאילו מחלקים אותה ויש הרגשה, ואני אמרתי לך את זה בשיחות אישיות, יש איזה שהיא הרגשה בקרב אלה שמעורבים, יש אחוז גדול מהאוכלוסיה הערבית שאומרת שאתה יכול לסגור את הטלוויזיה הישראלית בערבית, אבל אלה המעורבים מה אומרים, אומרים, אתם מחסלים את הטלוויזיה שהייעוד שלה לאוכלוסיה הערבית, כפי שהיא אמרה שהיא רוצה להרגיש שזה מיועד לאוכלוסיה הערבית ומבטא את מה שכתוב בחוק רשות השידור, הוא מבטא את מה שקורה מבחינה תרבותית, מבחינה אומנותית ומבחינה חברית. אני מסכים עם זה שערוץ 33, בתוכנית שלך, שאנחנו נרכז את השידורים בערבית, יכול להיות שתגידו לנו שהחדשות בשעה חמש או שש ואנחנו רוצים שאנשים יצפו בחדשות, זה חדשות שבע שמונה כפי שאתה רצית שמבט גם יהיה בשעה שמונה, אז לכן אם נרכז את השידורים בערבית בערוץ 33 זה מאוד יעזור שלא יאשימו אותנו, במיוחד אנחנו נציגי הציבור, אנחנו צריכים לתת דין וחשבון. לכן מה שאני חושב, אנחנו צריכים לשמור על אוטונומיה אחרת אנחנו לא יכולים לסבול את ההתקפות שיהיו על המדיניות, והיום כותבים במקומונים הערביים בנצרת, כותבים שיש מדיניות לחסל את השידורים בערבית, כותבים את זה בצורה מאוד גלויה.

היו"ר, אמיר גילת: כותבים הרבה דברים.

יעקב בורובסקי: הדברים שנאמרו פה בהקשר של החשש לאובדן השעות בטלוויזיה הערבית ומצד שני הדברים שטלי אמרה במובן של בואו נהיה ראשונים ונהיה איכותיים, נדמה לי שאיחוד ערוצים מייצר פוטנציאל כמו סיכון. כרגע המצב בשני הערוצים הוא שהשלם לא גדול מסכום החלקים שלו, כל אחד משדר לעצמו, הערוץ הראשון לנישה מאוד מסויימת וערוץ 33 לנישה עוד יותר מסויימת. כמעט מועדון חברים סגור שניתן להגדיר אותו או לאפיין את המשתתפים בו. אני חושב שיש פוטנציאל ענק לאיחוד הערוצים, אבל אני חושב שהפוטנציאל הזה הוא גם סוג של, אני לא רוצה להגיד סכנה אבל זה סוג של סיכון. איפה אני

רואה את הפוטנציאל, אני בהחלט רואה רדיו ואת המשאבים של כוח האדם ושל האמצעים גם של הערבית וגם של הערוץ הראשון, אם הם מאוחדים אז באירוע חדשותי הם יכולים להיות תמיד הגורם היותר מהיר, הגורם היותר מעודכן, הגורם שמדבר ומדווח יותר מהשטח כי גם יש לו יותר זמן ובעיקר יש לו נוכחות רבה יותר. אנחנו עם הרבה יותר נציגים. בשביל זה צריך להבין שרק פוטנציאל לא יתן לנו את הערך המוסף שאנחנו מדברים עליו, צריך לחבר, אני רואה את השריפה בכרמל מבחינת חדשות, ראשון למקום הוא בדרך כלל כתב הרדיו, בדרך כלל, עולה כתב הרדיו, מגיע כתב הרדיו למקום, הוא מתאר, אני מצפה שאותו כתב רדיו עולה גם לטלוויזיה, לחדשות, לא חשוב אם זה 33 או 1 - - -

אלישע שפיגלמן: כבר עושים את זה.

יעקב בורובסקי: מר שפיגלמן, תאמין לי שאני לא ממציא שום דבר, אתה אומר שעושים, אנחנו אומרים לך שעושים פחות מדי, כי התוצרת של ערוץ 1 וערוץ 33, מה אמרה לך טלי, היא ככה בתחושה של אינטואיציה, נדמה ליש הערוצים המסחריים הם יותר זמן בשטח, זה מה שקורה לה. הנדמה לי הזה מתורגם בסוף לרייטינג בחדשות. בשביל שאנחנו נהיה הרבה יותר איכותיים, אני נגעתי רק בנישה צרה של חדשות, אתה צריך לאחד את המשאבים. עכשיו אני רוצה לדבר דווקא על רמת ואיכות השידורים בערבית, גם פה משבצות הזמן צריכות להיות לא, יש לכם היום שש שעות יהיו לכם מחר שש שעות, אלא בואו נגרום לזה שיהיו יותר צופים מקרב האוכלוסיה הערבית ברשתות שלנו. יכול להיות שזה ע"י עוד שעות כי יש לנו עכשיו פוטנציאל יותר גדול, ויכול להיות שזה גם ע"י תוכניות מצויינות או חשיבה מצויינת שמעבירים אותה וגם הצופים הם צופים הדדיים. אין היום נישה שעושה כוכב נולד לערבים.

דוברת: יש.

יעקב בורובסקי: החברה שלי במגזר הערבי, פריאל חשיבון, עשתה אותה פעם אחרונה והיא כבר תקופה לא עושה. פריאל חשיבון היא דוגמה קלאסית לכך שיכול להיות שתוכנית כזאת תעניין גם סוג של צופים ולכן יש פה פוטנציאל, אני מסכים עם מה שאמרת שיש סיכון, מדוע, משום שאם בסוף צד אחד מתגבר על

הצד השני אנחנו בבעיה גדולה מאוד. צריך לשמור על הערכים, לראות שיש פוטנציאל ומכאן רק בשם הפוטנציאל אני כמובן תומך נלהב בחלק הזה.

קובי אוז: שנים השידורים בערבית שמו עליהם כרית, חונקים אותם לאט לאט ועכשיו כשהם כבר שוכבים על המיטה אפטיים אומרים תראו, הוא אפטי, אבל כבר הרבה שנים לפני הקדנציה שאנחנו מעורבים בה, עשו הכל כדי שהדבר הזה יהיה הכי לא מתפקד שיכול להיות כדי שאחר כך יוכלו להגיד שזה לא מתפקד. והיום אנחנו לא יכולים לצאת, זה לא יכול לבוא, אתה לא נותן משהו שווה ערך למה שהיה, אפילו עם כל הבעייתיות של השידור בערבית ועם כל הבעייתיות של מה שהיה, מה שאתה נותן פה לפלג אוכלוסיה הזה הוא לא מספיק, צריך לשים לזה חזון יותר גדול. להגיד, בינתיים נעשה בית הפקה, אבל תוך כדי אנחנו עובדים על ערוץ מסויים שישדר בלוויין נקי מחדש, נשיג תקציב. אם אתה לא שם תקווה בקצה של הענין הזה בסך הכל מה שאתה עושה פה זה המתת חסד, כי אף אחד לא רואה פה חזון, אף אחד לא רואה לאן זה הולך, יש חזון נהדר לערוץ החדשות, זה יפה מאוד, תהיה בו גם נישה בערבית והכל בסדר. אבל מה החזון לשידור הציבורי לאוכלוסיה הערבית בישראל, פה אנחנו לא מדברים על זה מספיק ואי אפשר לסגור את זה בלי לדבר על לאן אנחנו הולכים. עוד שנה עוד שנתיים עוד שלוש זה יתפוצץ לנו בפרצוף מבחינה תקשורתית, אם מה שיצא מכאן בסוף זה שחנקנו את השידור בערבית ועשינו במקום זה ערוץ חדשות, בית ההפקה הזה יכול לרצות פה אולי כמה אנשים אבל זה לא ירצה החוצה. אני דואג גם לאיך אנחנו נראים מבחוץ. איך שאנחנו נראים מבחוץ וכולם מאשימים אותנו במינויים כאלה ואחרים והנה אנחנו באים לעשות את העבודה ומה אנחנו עושים, חונקים את הערבית, שמים את החדשות ולא אומרים שום דבר בהמשך שהוא עסיסי, אני בטוח שאנשים פה יכולים לחכות שנתיים עד שיעלה ערוץ ערבית טוב בפורמט אחר. אני בטוח שאם ננסח מסמך של חזון נגיד עוד שנתיים עוד שלוש, נקים איזה משהו, אבל אם לא יהיה את הדבר הזה בהמשך הדרך מה שאנחנו מייצרים פה זה אנטגוניזם היסטרי בציבור, אנטגוניזם בתקשורת הכללית וזה משהו שאני חושב שכולנו, אם נחתום על זה זה יהיה רשום על השם שלנו. ואני לא רוצה את זה על השם שלי אם

אין תקווה בקצה של המינהרה הזאת. אנחנו הולכים לעשות פה פדיחה בעברית מה שנקרא.

<u>אנטון איוב:</u> אני חושב שאנחנו שוכחים את העיקר. אני מסכים עם כל מילה שאמר ידידי בורובסקי, אם אנחנו היום מייצרים בשידורים בערבית תוכניות שמספקות את האוכלוסיה הערבית אני חושב שדיינו. די עם ההלקאה העצמית. ביום ששמעתי שאנחנו סוגרים את 33 ומעבירים אותו למשהו אחר אני ידעתי שזה יבוא, כולם נגד הערבים. אני מוכן להתערב עם כולם כאן, 90% מהאוכלוסיה הערבית לא מאזינה ל-33 ולא יודעת איך להגיע אליו אפילו. עטאף, אני לא חושש מההיסטוריה, היסטוריה לא מינתה אותי, הערבים בארץ לא מינו אותי להיות ברשות השידור, כל ערבי במדינה שיבוא ויוכיח לי שתרם למגזר הערבי יותר מאיתנו כאן, שיסתכל לי לעיניים. אני לא פוחד מההיסטוריה. אנחנו נתרום כאן ע"י כך שנחייב את רשות השידור להכניס תוכניות עם עומק, תוכניות עם תוכן, בדיוק מה שאתה אומר, ומה זה משנה איפה זה ישודר, העיקר שזה יהיה משהו ברמה. ולא לראות את אותה תוכנית שאני לפעמים מאזין לה, ראיון עם זה או ראיון עם ההוא.

<u>בלהה כהנא:</u> אני לא יודעת היסטורית איך נולד הערוץ הזה לערבים, עטאף אמנם אמר כמה דברים, אבל אני מניחה שיוחד איזה שהוא ערוץ תקשורת בשלב מסויים כדי לתת מענה לציבור הערבי ואני מתחברת למה שקובי אומר, אני מניחה שהוא לא נותן מענה.

<u>יורם כהן:</u> הוא נולד כתוצאה מזה שערוץ 33 הפסיק להיות ערוץ הכנסת.

<u>בלהה כהנא:</u> אני חושבת שאנחנו חייבים מאוד לשים לב שאנחנו בשינויים האלה לא מקפחים את הציבור הערבי וזה לא צריך להיות משהו שאומרים אותו כדי לרצות את עצמנו ולהגיד ניתן להם תוכנית פה, אני לא כל כך בקיאה ואני לא כל כך מבינה אם זה נכון לשים ערוץ אחד נפרד, אבל מה שאני יודעת שלבוא ולהגיד עד היום לא צופים כי לא עשינו תוכניות טובות ואיכשהו להתחמק מזה, אז כמו ש אומר קובי, אנחנו נכה על חטא. זה לא נכון. גם אם אנחנו מחליטים בסופו

של דבר להעביר את הערוץ כערוץ כזה או אחר, צריך לשים לב שבשום דרך שהיא לא יפגעו הצרכים שלהם והציבור הערבי יקבל את מלוא התוכניות וכמוש אנחנו מנסים להמציא כסף יש מאיין כדי לשדרג כל מיני תוכניות אחרות, צריכים להמציא כסף יש מאיין גם לשדרג את התוכניות האלה של הציבור הערבי כדי שיהיה להם במה לצפות.

טלי אייכנוולד: אני מסכימה עם קובי שצריך להציב חזון נוסף מקביל באותה נקודת זמן, עם מספרים לידו, גם לגבי השידור בערבית לצד החזון הזה שמתאים לחזון רשות השידור עם דגש על חדשות ותרבות, אני חושבת שגם מבחינה מהותית וגם מבחינת תדמיתית זה יראה לא טוב אם לא ימצא פה חזון עוצמתי שיכול להיות בצורה של הפקות תוכן שיפוזרו בכל הערוצים, אבל לא פעם בעוד שנתיים ואולי שלוש, אלא מוקם בית הפקות תוכן, זה התקציב שלו, בצורה מאוד ברורה שיהיה באותה רמה של עוצמה.

יעקב נווה: בנושא הזה דנו במליאה הקודמת בלי סוף. בנושא הזה גם אמרנו שיבוצעו סקרים שיבדקו אם הציבור הערבי בכלל צופה בערוץ. אני חושב שהנכון ביותר קודם כל הוא לבדוק את הנושא הזה.

יורם כהן: אם הוא לא טוב אז למה שיצפו.

יעקב נווה: מה זה טוב, יש כבר הרגל שם, הם צופים באל ג'זירה, הנושא הזה נבדק כבר. אני מאוד מקבל את דעתו של אנטון, אם יש איכות בשידורים אז אפשר לשלב אותם בכל הערוצים ולא להגביל לערוץ אחד.

וופא זועבי פאהום: כל פעם שאני שומעת את קובי אני מתמוגגת, היא אומר בדיוק את מה שאני רוצה להגיד אבל עושה את זה במילים הרבה יותר יפות. אני מאוד מתלבטת, יש בדברים שאומר אנטון המון מן האמת, ובוודאי מה שאומר קובי בדוגמה של הכרית, מה קדם למה, הכרית או שאנשים הפסיקו לצפות. השאלה האם שווה לתת איזה שהוא מימד, תקופה של זמן שזה נבדוק אם אנחנו מורידים את הכרית מהמת הזה, נותנים לו קצת חמצן ומנסים לראות אם הוא יפעל כמו שצריך ויספק את התמורה. אם לא, אז צריך לחשוב איך משלבים את זה, אבל מבלי לרדת מבחינת האיכות, הכמות, שאנשים ירגישו שיש בית.

יעקב נווה: מה את מציעה?

וופא זועבי פאהום: לבדוק, להוריד את הכרית ולתת חמצן.

היו"ר, אמיר גילת: אני רוצה לענות.

קובי אוז: אני רוצה להגיד משהו לגבי הדרך שבה אנחנו מנהלים את החיים שלנו, אני אף פעם לא סומך על אנשים שאומרים לי שהם לא גזעניים, אני טוען שבילט אין בנו, ביהודים, בערבים, בספרדים, באשכנזים, יש איזה שהיא גזענות מובנית שגורמת לנו להעדיף את החלק שלנו. ברגע שמישהו אומר אני לא גזעני, אני ישר חושד בו ואם אנחנו מסתכלים על השידורים אנחנו לא יכולים לראות שהשידורים מפצים תרבות מזרחית ברמה המספיקה ומפצים את הדתיים מספיק, אני לא מרגיש שאנחנו מחלקים את העוגה בצורה נכונה, סתם בגלל שאנחנו בני אדם ובני אדם יש להם איזה אלמנט גזעני וכולנו ככה. אבל ברגע שאתה אומר שאתה נותן לחתול לשמור על השמנת ולהגיד אנחנו נחלק לכם נישות בתוך ערוץ החדשות פתאום יהיו דיבורים בערבית, זה קצת נאיבי, עד כמה שהבן אדם, ואני הייתי בוועדות של עגולי משקפיים, מפה ועד הודעה חדשה, עגולי המשקפיים עושים בערך אותו דבר, יצא לי לראות איך מחלקים תקציבים, אני מדבר על ליבראליים שקוראים לעצמם לא גזעניים ואחר כך הם באים לחלק את העוגה ואנחנו רואים שהערבים עוד פעם לא מקבלים. זה מה שקורה.

דוד חיון: אני רוצה להגיד כמה דברים שהם יותר חד משמעיים במספרים ועטאף ידידי, יושב ראש ועדת המדיה בערבית עד להחלטה הזאת וההחלטה הזאת היא בכתובים ואנחנו נתעקש לעמוד בה, אני חושב שגם קובי, אתה היית בישיבה הזאת או שלא היית, אני לא זוכר, אנחנו החלטנו באופן חד משמעי בישיבה האחרונה המשותפת שהיתה במתכוון לוועדת כספים ולוועדת מדיה בערבית, על פי כל פרופורציה שתהיה, תלוי איזה תקציב יהיה בשנה הבאה, אם תהיה רפורמה או לא תהיה רפורמה, לקחת את התקציב של השנה שייועד לשידורים בערבית והתחייבנו להגדיל אותו בשנה הבאה. בואו נעזוב את הסיסמאות אם יהיה ערוץ אחד מיוחד לערבית או שהוא יהיה מפוזר, בסופו של דבר מה שיקבע זה הטוטאל, כמה שעות, איזה איכויות, איזה כמויות ובמישור הזה - - -

קובי אוז: יש לך מסמך שמבטיח את זה, אתה יכול לייצר מסמך שנותן את השעות ואת הכמויות ואת זמני השידור, שזה לא יהיה בשלוש בלילה.

דוד חיון: יש החלטה ברורה.

קובי אוז: בוא נראה את זה, אני רוצה לראות את זה, אני מדבר על השיבוץ ולא על ההחלטה. אני מדבר על זה שזה ישובץ בזמנים שהם עם רייטינג גבוה.

דוד חיון: המוסדות קובעים מדיניות שההנהלה חייבת לבצע אותה. במקרה הזה היא עוד יותר ברורה כי היא במספרים. ברגע שיצבעו מספרים ברורים וגם התקבלה החלטה שעוד השנה אנחנו נגדיל אם התקציב יאפשר זאת לקראת סוף השנה, אם נראה שבנובמבר הביצוע לעומת התקציב יעמוד בצורה כזאת שתאפשר תוספת, אנחנו עוד השנה נתגבר את השידורים בערבית. אנחנו נעמוד על זה שהמאזן לא רק ישמר אלא יהיה לטובת השידורים בערבית בשנה הבאה וזה נאמר והוחלט בבירור גם בישיבה שאמיר היה והוא היה שותף להחלטה הזאת ואנחנו אפילו מקיימים ישיבה דחופה של ועדת 250 לאשר תוכנית אחת בערבית באופן דחוף שנדרשה בגלל הרמדאן, כדי להראות את הרצינות לטובת התכנים במדיה הזאת.

עטאף כיוף: זה מבחינתנו יהיה יהרג ובל יעבור. התוכן, השעות, התקציבים.

קובי אוז: אני מבקש לשים מול הרעיון הזה של לעשות ערוץ חדשות, אני מבקש לשים מול זה תוכנית מסודרת וברורה מאוד שהזמנים שלה והכספים שלה ברורים מאוד, שתיתן מענה לאוכלוסיה הערבית ולצופים שלנו בערבית עד שנצליח למצוא פתרון יותר טוב, כי אני חושב שכל הפתרונות בינתיים זה ככה לבינתיים, צריך לחשוב מה עושים.

עטאף כיוף: היה דבר כזה, מה שהציע עכשיו קובי, בזמנו היתה ועדת היגוי ואנחנו לא רק חברי מליאת רשות השידור אלא שילבנו אינטלקטואלים ערבים בתוך הוועדה הזאת והם שהכינו את התוכנית, ביחד עם הנהלת רשות

השידור, עם חברי המליאה שהיו והכינו תוכנית והתוכנית נמצאת בארכיון של רשות השידור.

דוד חיון: אני רק רוצה הערה אישית שלא קשורה דווקא לקטע של הערבית אלא לקטע של החדשות. אמיר לא ציין שהיתה ועדה מיוחדת שדנה בנושא של הפיכת ערוץ 33 לערוץ החדשות, שהיתה בראשות אמיר והיו בה חברים אורי ארבל, אסתי ואנוכי ואני חייב להגיד שהשתתפתי בהרבה דיונים לא רק בוועדות של המוסדות ובוועד המנהל, אלא גם בדיונים עם אנשי ההנהלה, אני חושב שזאת הערה חשובה, ולא ראיתי אש בעיניים שהיתה בקרב אנשי ההנהלה כמו ש היתה בנושא של ערוץ החדשות, אני חושב שזה אומר דרשני.

מושון מצליח: שאלתם קודם איך נולד ערוץ 33 בערבית, שכחתם רק לציין דבר אחד, שלפני זה השידורים בערבית היו בערוץ הראשון ואז הם זכו לאחוזי הצפיה הכי גבוהים שאי פעם היו. מאז שהם עברו לערוץ נפרד, לערוץ נישה, זה התרסק.

היו"ר, אמיר גילת: אני לא ציינתי את זה בהתחלה, בקרב גורמי ההנהלה יש תמיכה מוחלטת הן ברדיו והן בטלוויזיה להצעה הזאת. אני אנסה לענות בקצרה על כל הדברים שנאמרו. אני אתחיל דווקא ממה שאמר מושון עכשיו, כולנו גדלנו על הסרט הערבי ועל סמי וסוסו ועל המעדה הגדולה שאגב עדיין משודרת בערוץ 33, רק שתבינו מה משודר עדיין בערוץ 33, ואני חוזר על מה שאמרתי, יש חשיבות בעיני ואני לא מתנצל פה, הרקע שלי הוא תואר ראשון ושני במזרחנות, 12 שנה סיקרתי את המגזר הערבי, כתבתי אפילו ספר שנתקע בגלל המינוי שלי פה על הנושא הזה, אני חי את הנושא ומכיר אותו. אני חושב שההצלחה שלנו במישור הזה היא דווקא בתוכנית הזאת ולא בלעשות ערוץ כזה או אחר ואני מיד ארחיב. אחוזי הצפיה של השידורים בערבית היו גבוהים יותר כשהם היו בערוץ הראשון. אני חושב שהמצב של רשות השידור כל כך גרוע שרק אם נביא לצופינו חבילת הטבות כפולה של שני ערוצי טלוויזיה אנחנו יכולים לשקם את התדמית שלנו, פירטתי גם קודם, אני מוכן לחזור אבל זה בצורה תמציתית. אנחנו נותנים לצופים שלנו שני ערוצים, מי שרוצה חדשות והוא פריק של חדשות יראה את ערוץ

החדשות ולא חשוב מה שפת אימו ומי שאוהב תוכניות תעודה ודרמה ואני לא מסכים פה עם מה שנאמר, שזה יהפוך את ערוץ 1 לערוץ 33, להיפך, שם יהיו תוכניות הסוגה העילית של האיכות, של הדרמה, של סרטי טבע, שמי שרוצה לברוח מהחדשות יהיה לו לאן ולא יתקעו לו החדשות כל פעם כי האירוע החדשותי הוא זה שמציף את המסך. אז תהיה הפרדה ובידול מוחלט. זה מביא אותי לנושא הבא, שאנחנו חיים בעולם של מיתוג, עולם של תחושות, עולם של תפיסות וזה לא יעבוד אם אנחנו נמתג את הערוץ הזה כערוץ כזה וב-33 יהיה הרוב שידורים בערבית ואחר כך קצת, אנחנו צריכים לדעת, הצופה צריך לדעת שיש לו את ערוץ החדשות ואת ערוץ הברודקאסט המרכזי שלנו. להצעה שאנחנו נעשה את 33 כל הזמן ערבית, אז זה גם לא יתכן, ההצעה אומרת שאנחנו נשדר יותר בערבית מאשר שאנחנו משדרים בעברית, שזה גם לא הגיוני מהצד השני. גם בואו לא נתעלם מהעובדה שרוב האוכלוסיה הערבית בישראל דוברת היום עברית, זה לא אומר שאנחנו לא חייבים ורוצים ונמשיך לשדר בערבית.

<u>קובי אוז:</u> זאת אחת מהשפות הרשמיות של ישראל.

<u>היו"ר, אמיר גילת:</u> זאת היתה הערה פרקטית, לא תפיסתית, לא אידיאולוגית, זאת היתה הערה פרקטית. במישור האידיאולוגי אני אומר שאנחנו ממשיכים לשדר בערבית. לא התייחסתי ואולי פה קצת פיספסתי את הנקודה הזאת, במקביל לתוכנית הזאת מוקמת המדיה בערבית, שהמדיה בערבית תהיה בית הפקה, יש בכוונתנו ואני מדגיש את זה פעם נוספת, באמצעות אפילו תקציבים ייעודיים שלא מתקציב רשות השידור הנוכחי, לשדר ולהפיץ את התכנים של רשות השידור בעולם דובר הערבית. אנחנו מדברים על מעגלים של צופים בשידורים בערבית, אנחנו מדברים על ארבעה מעגלים, על ערביי ישראל, על הפלשתינאים, על המזרח התיכון ועל העולם דובר הערבית כולו. את המעגל הראשון אני חושב שהתוכנית נותנת טיפול נכון, לגבי המעגלים האחרים אני חושב שהמדיה בערבית על שלל אמצעי ההפצה שלה, אם זה באמצעות המדיה החדשה וראינו שבעולם הערבי, אני שוב לא רוצה לפרט יותר, כשהתחלנו את התוכנית אמרו לי אל תחשוב על לשדר במדיה החדשה שידורים בערבית, ראינו בחודשים האחרונים שאפשר לעשות

הפיכות בעולם הערבי במדיה החדשה, אז דברים משתנים ואכן בכוונתנו להפיץ את השידורים בערבית בנוסף לערוץ 33. למי שלא מכיר את הדקויות, זה לא שצריך את ערוץ 33 עכשיו בשביל להעלות אותו ללוויין ושדוברי הערבית יקלטו בארץ ובמזרח התיכון ובעולם, יקלטו את 33. בכוונתנו לייצר ערוץ שיופץ בפלטפורמות אחרות, ערוץ בערבית, שהוא יהיה רק בערבית. אז אם לא הבהרתי את זה, זאת הנקודה שאתה נגעת. שידור חי מאירועים, אני חושב שערוץ החדשות יתן לנו יותר, יש היום 180 איש בחטיבת החדשות של הערוץ הראשון שאין להם מספיק איפה לבטא את עצמם ו-180 איש לא יכולים לתחום את הפעילות שלהם רק למבט לחדשות או לעדו שתיים שלוש תוכניות אקטואליה, הכוח הזה יחד עם הכוח של הרדיו יכול להיות כוח שיתן, כמו שתיארו פה בצורה מדוייקת, את המובילות החדשותית של מדינת ישראל, אם אנחנו רוצים להיות גוף משפיע וכו', חזון, זאת ההזדמנות להיות גוף משפיע ובלי לפגוע בשידורים האחרים, בלי לפגוע בסוגה העילית, בלי לפגוע ביצירה, זה בדיוק הדבר הנכון. שוק התקשורת הישראלי חולק כך שיהיה ערוץ ייעודי לאוכלוסיה הערבית, זה לא אומר שדווקא השידור הציבורי חייב להפעיל אותו. במפת התקשורת הישראלית הוקם עכשיו ע"י המועצה לכבלים ערוץ חדשות לאוכלוסיה בערבית, ערוץ ייעודי. אמרתי שהשידור הציבורי יכול להשתלב בערוץ הזה וצריך להמשיך לשדר בפלטפורמות שלו אבל זה לחלוטין לא מחיקת האוכלוסיה הערבית.

<u>**דוברת:**</u> על מה אנחנו אמורים להצביע עכשיו?

<u>**היו"ר, אמיר גילת:**</u> על ההצעה הזאת. זה בעיקרון, קודם כל אנחנו יכולים תמיד להחליט שזה שידורי נסיון, אני חושב שלוקח זמן להיערך לדבר הזה, אם אנחנו רוצים בנובמבר להתחיל כדאי לקבל את ההחלטה העקרונית, אנחנו צריכים לבדוק את עצמנו - - -

<u>**דוברת:**</u> אבל אפשר שההחלטה תהיה מנוסחת בצורה ברורה שבכפוף להצעת תוכנית מוגדרת - - -

<u>**אורי ארבל גנץ:**</u> בואו לא נמרח את זה, יש לנו ישיבה בעוד שלושה או ארבעה שבועות, בואו נביא את הנתונים, מה עומד כנגד מה בהמשך למה שקובי

הציג, נקיים על זה דיון של עוד חצי שעה, נראה את הנתונים במצגת מה מול מה ואז אפשר יהיה לקבל החלטה. אני לא חושב שיש התנגדות לערוץ חדשות כמו שלא ברור מה במקום.

יוסי דרמר: ההחלטה צריכה להיות, זה לא ערוץ חדשות במקום ערוץ בערבית. ערוץ חדשות, זה דבר אחד. ערוץ חדשות זאת החלטה אחת. החלטה שניה זה לעבות את שידורי - - -

יעקב בורובסקי: אני מציע שהמליאה תאשר עקרונית הקמת ערוץ חדשות ותביא לישיבה הבאה, למליאה הבאה פירוט שמדבר על תוכנית מסגרת, איזה סוג של תוכניות רוצים לפתח במגזר הערבי, מה רוצים, כדי להגיע - - -

קובי אוז: זה לא פטנט בגלל שזה בזמן דחוק, בגלל שאין לנו אפשרות לבדוק חלופות, זה כמו להגיד להרוס בית ישן ולשים עליו בית חדש. אני רוצה לדעת מה קורה עם התושבים של הבית הישן ואני רוצה לדעת כמה יהיו בבית החדש, אני רוצה לדעת מה קורה.

היו"ר, אמיר גילת: המליאה הבאה היא ב-5.9 - - -

יעקב בורובסקי: זה פטנט מהמקום שהחלוקה היא בערוץ האחר, חדשות זה חדשות.

עטאף כיוף: יש לי הצעה, בישיבת מליאה עם מעל 25 איש אי אפשר לחרוץ את גורל השידורים בערבית, צריך למנות איזה שהיא ועדה - - -

היו"ר, אמיר גילת: היתה ועדה והיא המליצה. היתה ועדה משותפת למוסדות - - -

עטאף כיוף: אבל אני יושב ראש ועדת המדיה ולא דנו על זה.

היו"ר, אמיר גילת: הדיון היה על ערוץ החדשות, לא על המדיה בערבית. אני אומר ככה, אנחנו לא נקבל החלטה היום, אני רק מסכם איפה אנחנו עומדים. אני רואה את הדברים בשני מישורים, אחד, אלמלא ערוץ 33 היה מוגדר היום כערוץ לאוכלוסיה הערבית לא היתה שום בעיה, היה ברור שאנחנו הולכים להקים ערוץ חדשות. זה דבר אחד שהוא מובן. מה שנותר לנו לפתור זה איך אנחנו

דואגים לצרכי האוכלוסיה הערבית ואת זה אנחנו נציג במליאה הבאה. תודה,

הישיבה נעולה.

ריכוז החלטות המליאה:

1. אושר פרוטוקול הישיבה הקודמת.
2. זכויות יוצרים - מועבר לטיפול מנהלי המדיה ובאחריותם.
3. בקשה למכירה או מתן ללא תמורה של חומר של הרשות - יעשה רק בכתב.